

De Parijsche Tentoonstelling. — Fotografie op reis. — Een typisch Zwitsers bergdorp. — Vacantie-prijsvraag. — Het tragisch ongeluk tijdens den Grand Prix van Montlhery. — De Gouverneur-Generaal van Oost-Indië te Bali. — De zware regenval in den Haag.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 6 (32) 13DE JAARGANG
5 Aug. 1925

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

HET BLOEMENCORSO TE BERGEN

De Vereeniging tot bevordering van het Vreemdelingenverkeer te Bergen, organiseerde verleden week een uitstekend geslaagd bloemencorso, waarvan wij op deze pagina een viertal fraaie foto's geven. Hierboven links: Een koopvaardijship uit de zeventiende eeuw. Rechts: Een fraai versierde auto.

Een „nummertje” dat zeer in den smaak viel.

Het hoofdnummer „Het kriecken van den dag”.

OVER DE PARIJSCHЕ TENTOONSTELLING

W e leven in een tijd van prijsraadsels. Het is dan ook niet te verwonderen als men zich gaat voorstellen (bij het aanschouwen van een zóó oneindig aantal meubelstukken hier op de tentoonstelling) dat men de antwoorden heeft te verwerken die binnengekomen zijn op een zéér attractieve puzzle.

„Hoe maakt men een modern meubel?”

Duizend teekenaars in alle landen ter wereld hebben zich schrap gezet voor de oplossing.

Beschrijven, hoe de oplossing er zal moeten uitzien, is niet zoo heel moeilijk.

„Het moderne meubel moet van onzen tijd zijn.” „Een creoline-japon deugt niet voor onzen tijd,” schreef een Parijsch journalist, „omdat we er niet mee in de ondergrondse metro-trams kunnen, het duurt te lang voor de sleep binnen is.”

Zoo deugt ook een houten tabouret uit de middeleeuwen niet voor onzen tijd, omdat we er te hard op zitten.

Die waarheden weten we zoo langzamerhand wel. Maar zooals iedere moeder in haar uil van een kind een schrander valk meent te zien, zoo zien ook alle meubelontwerpers in hun scheppingen een juisten samenhang met onzen tijd bereikt.

Hoe verschillend deze tijd wel wordt gezien, bewijzen de meest uiteenlopende meubelstukken hier. Het schijnt dus niet zoo gemakkelijk de algemeen aanvaarde formule tot een algemeen aanvaarde toepassing te brengen.

Er ligt onder de vele mogelijkheden één oplossing het meest voor de hand en toch is zij niet als uitgangspunt gekozen.

Voor de hand lag dat zeker op deze tentoonstelling men als uitgangspunt de industrie zou nemen. De ontwerper moet toch heden de industrie om zich voelen als een der belangrijkste factoren die het tegenwoordige leven beheerschen.

Ook Frankrijk exposeerde hoofdzakelijk meubelen welke met industrie niets te maken hebben. Zeker is het mooi als een handwerk op hoog peil staat en zeker is dat in Frankrijk het geval, maar het groote publiek kan geen handwerk betalen. Juist om het groote publiek voor een modernen smaak te winnen zijn moderne meubelen en huisraad zoo'n machtig middel.

Een voorwerp met bestemming voor de massa dient dus als machinaal object opgevat te worden.

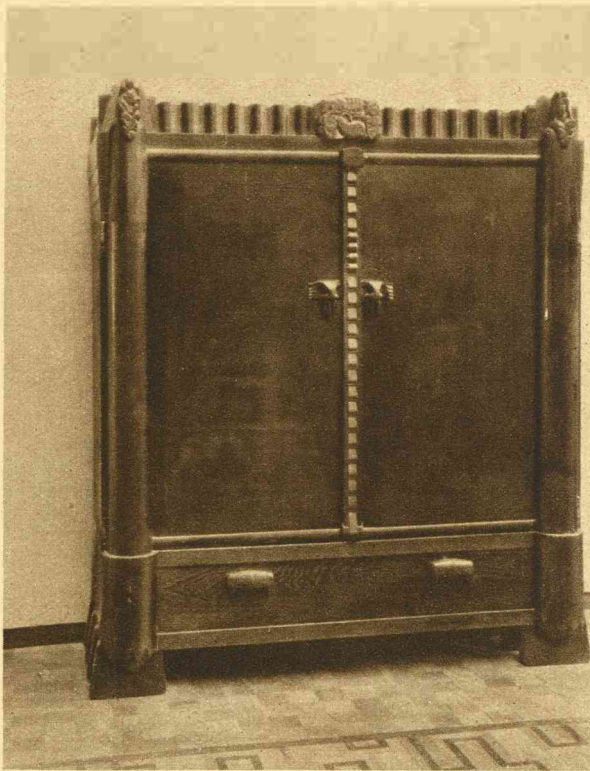
De ontwerper moet daarbij niet angstvallig machinale vormen mijden maar juist opzoeken.

De Fransche opdrachtgevers van de inzendingen op deze tentoonstelling waren nog wel de groote industrieën zelf.

Millioenen-ondernemingen als de Printemps, de Galerie, Lafayette, Louvre en Bon Marché, allen waren vertegenwoordigd en allen hadden onbepaalde geldmiddelen hun ontwerpers ter beschikking gesteld.

Toch is men de richting van de machine niet uitgegaan. Wellicht is voor een deel (wat de inzendingen der warenhuizen betreft) de oorzaak te zoeken in een reclamepoging van deze magazijnen. Misschien zagen deze firma's in een zeer rijke en weelderige vertooning een verhooging van de „standing” hunner onderneming.

De hoofdoorzaak ligt m.i. toch elders. De ontwikkeling van het moderne meubel is pas begonnen. Eerste pogingen

Meubel-ontwerp van Hildo Krop, geëtaleerd op de Nederlandsche afdeeling van de „Esplanade”.

om wild-weg iets „nieuws” te maken zijn mislukt. Niet alleen door het publieke „veto”, maar ook omdat de kunstenaars zelf hun dwalen hebben ingezien. Dat drama heeft zich 20 jaar geleden afgespeeld. Het is te begrijpen dat

Van den invloed der machine valt in musea dus niets te leeren. Die ervaring ontbreekt geheel nog. Dat is de oorzaak, waarom de ontwerpers de machine niet als uitgangspunt namen. Men durft zich er niet aan wagen. En men zou het ook niet beheerschen.

Laten we dus goed begrijpen dat heden alleen beginpogingen te beoordeelen zijn.

De Printemps heeft goede meubelontwerpers. Guillemard en Sognot staan met hun vormen niet zoo heel ver van ons verwijderd, maar zij geven ook geen voor ons nieuwe richting aan.

Zeër zeker wel de moeite waard is het bestudeeren van Ruhlmann's schepping: „l'hôtel d'un collectionneur”.

Wat hier bereikt is van stemming, van verfijning in intérieur-samenstelling is voor ons nog iets als „tooveren”.

De meubels zijn goed gevormd, van het weelderig materiaal is uitmuntend geprofiteerd — maar waarin zijn meester-schap zich het sterkste toont is in het „samenstellen”.

Voor onze Hollandsche meubelkunstenaars die zich steeds meer gespecialiseerd hebben alleen op de meubels zelf, is hier nog veel te leeren.

Bij de Hollandsche meubelen is het brandpunt der vormontwikkeling te vinden.

Er is een groep bij, welke zeer verwant is aan de groep van het Bauhaus in Weimar (b.v. Wouda). Deze beweging heeft de grondgedachte een vorm te vinden welke de „stijl” kan zijn van onzen tijd.

Zij willen zich eerst ontdoen van alle romantische sentimentele aankleefsels.

Deze eenvoudige, tot op het skelet gezuiverde vorm, is uitermate geschikt als machine-spijs. De ontwikkeling zal echter, zonder schade te doen aan de zuiverheid, langzamerhand de vormen soepeler maken, „menschelijker”. — De machine kan (bij voldoende kwantiteit) even gemakkelijk deze soepelere vormen voortbrengen. Het moet op natuurlijke wijze groeien, langzaam ontstaan.

Van deze richting kunnen we stellig een ideaal modern meubel nog verwachten.

De Hollandsche meubelen van de Amsterdamsche school (de Klerk, Kramer) hebben ontegenzegglijk de goddelijke vonk.

Zij toonen scheppingsmacht. Een rijke ader is aanwezig. Laten we geen voorspellingen doen of het reeds „de” meubelen zijn, en ons slechts verheugen dat onze grond vruchtbaar is.

Van een derde groep die vol belofte is, was het werk van De Bazel een voorbeeld.

Het is een richting waarbij historische vormen tot waarneembaar nieuwe creaties aanleiding waren.

De Bazel had reeds de eindstreep bereikt en ons een oplossing getoond van het moderne meubel.

Maar om het opnieuw te kunnen maken zal er opnieuw weer een De Bazel moeten komen.

In Oostenrijk zijn het Hofmann, Hugo Gorge en Frank die eveneens niet meer behoeven te twijfelen. Hun vormen zijn niet zoo betooverend als bij de „Amsterdammers” maar... het hooge woord moet er uit — een gewoon mensch kan er beter bij aarden. De

Amsterdammers zijn veel genialer — maar de Oostenrijkers zijn menschelijker.

Wat blijft er verder nog van de meubelen op deze tentoonstelling te zeggen?

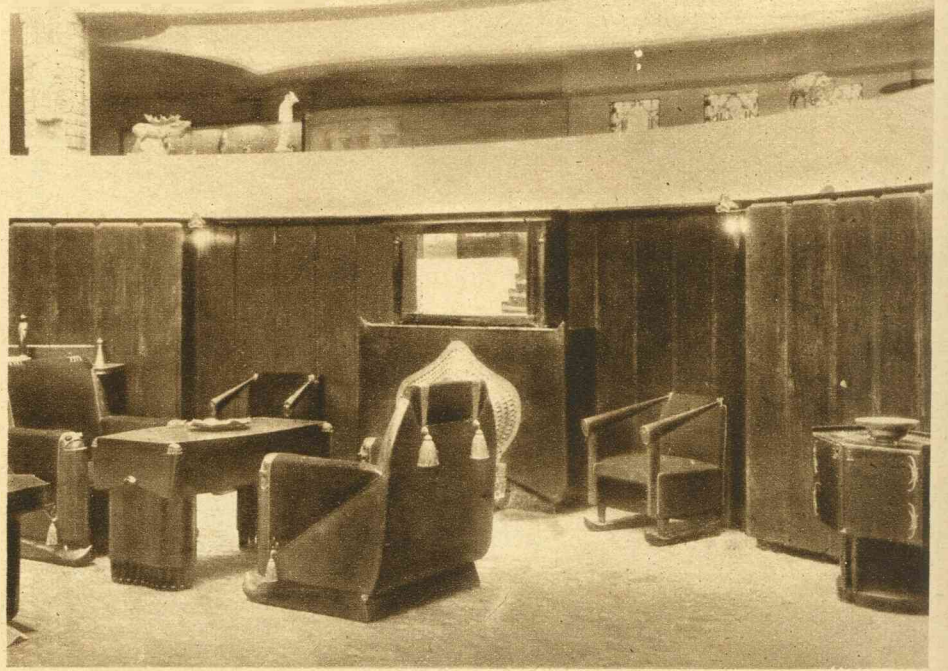

Nederlandsche meubelen in de zaal op het tentoonstellingsgedeelte „Esplanade des Invalides”. Ontwerp H. Wouda (H. Pander & Zonen).

een tweede poging nu op veiliger basis werd voorbereid. Mooie oude meubels zijn wel in musea te vinden. Men kan ze er grondig bestudeeren. Het zijn voorbeelden uit roemrijke tijden — maar men had toen geen machinale industrie.

Belgische meubelkunst in het Belgische Paviljoen. Ontwerp van Huybrechs.

Meubelen van S. de Kierk (afgestaan door „: woonhuys”) op de Nederlandsche afdeeling in de Esplanade. Zaal-architectuur van Th. Wijdeveld.

Laten we ons zelf en den vijanden van het moderne steeds maar voorhouden: „we zijn nog aan het begin”.

Het meubelambacht is in Frankrijk uitmuntend beoefend en kan ten voorbeeld gesteld worden aan onze Hollandsche meubelfabrikanten.

Met uitzondering van enkele firma's (die de eer van goed werk te kunnen maken gelukkig ophielden) hebben de Nederlandsche meubelfabrieken zich n.l. niet geschaamd met meubelen voor den dag te komen waarvan de afwerking stumperig was en het gebruikte houtmateriaal volgens vleierende waardeering van eenige Fransche meubelmakers niet de moeite waard om het in elkaar te trappen.

Met de Printemps' ontwerpers en Ruhlmann als kunstenaars en vervolgens nog waardeering voor de technische uitstekende verzorging ook bij de andere Franschen, is al wat goed van het Fransche meubel gezegd kan worden uitgesproken.

Wat de honderden andere Fransche ameublementen en interieurs met kunstnijverheid te maken hebben is me niet duidelijk.

Het zijn slechte veranderingen (met weinig smaak en weinig piëteit) aan vroegere meubelen toegebracht. Herinneringen aan die kinderplaatjes waarbij tien hoofden, lijven en beenen onderling steeds verwisseld kunnen worden terwijl de voorstelling steeds op een pop blijft gelijken.

Zoo zien we stoelen met Louis Quinze pooten, Chippendale zitting en een Empire ruggetje en allerlei andere combinaties.

Ook is zeer geliefd een Louis Seize commode te omhangen met een vergulde houten draperie of onder een Elisabeth dressoir gans-vormige platvoeten te plaatsen.

Maar waarom het begrip „modern” voor al deze dwaasheden aansprakelijk moet zijn — neen, dat is me onduidelijk, en ik protesteer er heftig tegen uit liefde voor 't werkelijk moderne.

Is het zoeken naar goede moderne meubels op de Fransche afdeling teleurstelling — de andere landen vergoeden het gemis niet bijster. In de zaal (afdeeling Esplanade) van Zwitserland staan (twee gelijke) aardige blanke meubeltjes aan weerszijden van den doorgang naar de Oostenrijksche zaal.

België toont in zijn paviljoen een wel wat zwaar en wel wat erg beslagen kistmeubel, maar toch een voorwerp van goede familie. Verder is een boersch krachtig landhuisameublement in het Poolsch paviljoen te vinden.

Meer belangrijk is echter, zooals gezegd, naast de Hollandsche meubelkunst ook die van Oostenrijk. Er zijn niet veel meubels en door het Fransche tentoonstellingsbestuur is nog bovendien elke inzending van een vreemde natie gesplitst in vier partjes, welke als door de vier windstreken over het tentoonstellingsterrein verspreid werden. Er ontstaat een algemeene indruk voor de bezoekers alsof het moderne meubel alleen een smakelooze parodie van een vroegeren stijl kan zijn.

Voor de vrienden van moderne meubelen is deze tentoonstelling dus geen gelegenheid zich bijzonder te verheugen. Wij zullen eens diep ademen. Alle begin is moeilijk.

P. B.

MENEER DINGES HEEFT VACANTIE

„Ef!” zuchtte meneer Dinges en trok de deur van zijn kantoor harder achter zich dicht dan strikt noodig was.

Het gaf hem een gevoel of die deur, die welbekende vervelooze deur, een veilige scheiding vormde tusschen de dagelijksche zorgen en moeiten van hard en ingespannen werken en datgene, wat door meneer Dinges betiteld werd als dat „andere”.

Dat andere was alles wat veraf en onbereikbaar en begeerenswaard scheen.

Dat was rust... en een andere omgeving, dat was: geen kantoor... geen post... geen telefoon... geen tweede bovenhuis in een waaibuurt... Het „andere” was feitelijk meer niet dan wel. Het bestond uit een gansche keten van dingen, die meneer Dinges niet wilde zien — niet hooren, niet weten — niet proeven — niet doen...

En wat er voor in de plaats kwam liet hem koud. Hij was het standpunt genaderd, dat iedere verandering een verbetering is.

Er was iets veerkrachtigs in zijn stap toen hij den weg-van-jaren naar huis aflegde, en toen hij de huisdeur opensloot betrapte hij zich er op, dat hij floot.

Zij waren overeengekomen, dat zij drie dagen van de veertiendaagsche vakantie thuis zouden doorbrengen, de vierde dag was be-

En typisch Zwitsers bergdorp

is het dorpje Champéry. Het bestaat hoofdzakelijk uit oude houten huizen (zie de foto hierboven), waarvan in den zomer de gevels veelal met bloemen zijn versierd. Even buiten het dorp (zie de foto hieronder) treft men de heerlijkste lommerrijke wandelwegen aan, iets exceptioneels in de hooge, zonnige bergstreek.

stemd om te pakken en de overige tien dagen zouden doorgebracht worden ergens aan zee.

Hoewel de vakantie reeds aangebroken was, had men nog geen overeenstemming verkregen over het oord, dat men met zijne tegenwoordigheid zou vereeren.

„De Rijn...” had ma Dinges sentimenteel geopperd.

„Jakkas,” had de zestienjarige Pietje gesmaald. „Nee... dan liever Engeland!” met een angstigen blik op Pa, die woedend uitgevallen was:

„Ik geloof datte jullie mal benne! Engeland... de Rijn... wie sal dat betale soete, lieve Gerritje?”

En Atjehsche landbouwer,

bezig zijn bouwgrond te beploegen met een trekos en een primitieven ploeg.

Dat was het begin geweest van een serie stormachtige avonden, die geëindigd waren in een „In 's hemelsnaam” van Pa, een vernietigenden blik van Ma en een stil verrukt gegniffel van Pietje.

„Brussel” werd het wachtwoord — het werd de aanleiding tot ellenlange besprekingen over hoeden en japonnen en schoenen en blouses en allerlei andere zaken, die volgens meneer Dinges niks te maken hadden met rust en vakantie en het „andere”.

Toen meneer Dinges op dien gedenkwaardigen Dinsdag, dat zijn vakantie een aanvang nam, naar huis liep, besloot hij, dat die eerste drie dagen van zijn vakantie heelemaal alleen van hem zouden zijn... Hij zou vroeg opstaan... heel vroeg en met zijn fiets er op uitgaan, ergens stil en ver weg... om met een boek te liggen droomen in het gras... hij zou krekels hooren en het zoemen van bijen... in de verte zou een trein ratelen in wegstervend geluid... diep donkerblauw zou de hemel zich koepelen boven oneindige verten terwijl boven zijn hoofd de populieren zouden prevelen.

De heer Dinges zeide zich dit alles niet in wel-gekozen woorden en wel overwogen zinnen... hij zeide heelemaal niets, hij dacht niet in woorden... hij voelde alleen een dringend verlangen naar het „andere”.

Het vooruitzicht alleen al maakte hem jolig en blij en jongensachtig uitgelaten.

Vlak bij huis kocht hij in een royale bui een bos rozen voor zijn vrouw.

Nauwelijks had hij den sleutel in de deur of een geagiteerde vrouwenstem riep van boven:

„Ben jij daar man? Kom is boven! gauw!”

Haastig met twee treden tegelijk haastte meneer Dinges zich de trap op. Hij gunde zich geen tijd hoed of stok weg te leggen.

Buiten adem kwam hij boven, waar zijn vrouw opgewonden stond te gebaren tegen Betsie, het daghitje-voor-halve-dagen.

„Nou, das nou ook wat... dat ken ikke toch nie hellepe,” schokschouderde het kind verontwaardigd, „as uwes de boel niet ken vinde... ik maak toch niet asdattet wegkomp — 'k zal d'r me eige vergrijpe an soo'n stom sleuteltje!”

„Hou je mond brutaal nest...” gebood mevrouw Dinges driftig. Aanstands richtte zij haren toorn op den heer Dinges. „Hei-jij nou de smid besteld... dat zou je toch vanmorgen doen?”

„Moet ik daarvoor zoo ineene naar boven?” vroeg meneer Dinges ontstemd.

„Issut gebeurde ja of néé?” wilde mevrouw weten.

„Ja... hm... nee — netuurlijk niet!” wrevelde meneer.

„Zoo, nou gatet dan alsjeblijft dadelijk even doen — op jou ken 'n mensch nou ook nooit an... wat heb-ie nou an zoo iets? — Echt weer wat voor jou... as jij...”

„Mensch... hou op! 't is allang goed...” mopperde meneer die z'n voorhoofd afveegde.

Toen hij bijna beneden was riep mevrouw van boven:

„Zeg — luister is... als je naar de smid gaat, loop dan meteen even an bij hoe-heet-ie-ook-weer... je weet wel... och die man, die altijd het putje leegschept, hij woont twee straten verder dan de smid... daar om die hoek... en o ja, breng je een half pond theekoekjes mee... want de van Duurens komen vanavond voor de thee... wacht even!... ik moest nog wat hebben...”

Wat was het ook weer...?

Berustend ging meneer Dinges op de trap zitten met de ruiker rozen op z'n knieën.

„Wat mot jij met die rozen?” wilde mevrouw ineens weten van boven van de trap.

„Niks...” deed meneer norsch.

„Niks?... niks?... waarvoor koop je ze dan? Om ze in je hand te houwen? Voor wie zijn ze?” dee mevrouw achterdochtig.

„Voor jou!” antwoordde meneer onwillig.

„Ja... dat sal wel!” smaalde mevrouw ongeloofig.

Meneer sloeg de voordeur dicht, dat de ruiten rinkelden. Aan den voorkant werd een raam opgeschoven.

„Mà-hàn,” riep mevrouws doordringende stem.

Rood van kwaadheid bleef meneer staan.

„Wat nou weer?”

„Nou — jij loopt maar zoo in eene weg... hoe weet je nou, wat je an die loodgieter moet zeggen?”

„Loodgieter...? wat loodgieter...?”

„Nou... die man van 't putje... hij moet vandaag nog komen en anders morgen voor 12... zal je 't zeggen?”

„Jawel... jawel,” bromde meneer.

„En wat voor koekjes...” begon mevrouw.

Maar meneer Dinges was den hoek al om.

Den volgende morgen om acht uur droomde meneer Dinges, dat hij aan den zoom van een bosch lag... boven zijn hoofd ruischten de boomen... een zachte koelte streelde zijn gelaat...

Om de een of andere onverklaarbare reden was hij plots heelemaal wakker, maar het duurde even voor hij tot bezinning kwam.

Het begon tot hem door te dringen, dat het wuivende bosch een droom was geweest.

De koelte hield echter aan...

Toen zag hij dat de kamerdeur opengewaaid was en dat de gordijnen voor de open ramen lustig heen en weer fladderden in den tocht.

Toen hij haastig opstond om de deur te sluiten hoorde hij een duidelijk ruischen, dat uit de richting van de gang kwam.

Met een paar stappen was hij in de badkamer, waar de kraan boven het bad blijkbaar wijd open stond, het bad dreigde over te lopen, zó vol was het. Uit alle macht draaide de heer Dinges aan de kraan. Doch hoe hij ook draaide, de kraan bleef doordraaien en het water bleef stroomen.

„Is er wat pa?" riep Pietje uit zijn kamer.

„Draai de hoofdkraan dicht... gauw!" riep de heer Dinges.

„Hemel nog an toe — 't gas!... 't gas!" gilte mevrouw Dinges uit de slaapkamer.

„Zanik niet mensch... 't is de waterkraan... Draai dan toch de hoofdkraan dicht!" riep meneer Dinges woedend. Uit alle macht probeerde hij zijn duim tegen de kraan te houden, wat tot eenig gevolg had, dat hij ramen, muren en deur vol spatte met water.

„Ik kan niet in me nachtgoed naar den tuin!" griende mevrouw.

„Pa doe effe 'n jas an!" ried Pietje. „Niemand ziet U..." Het was 't eenige wat er op zat.

Pa schoot z'n regenjas aan over z'n pyama en vloog naar de voordeur.

Machteloos rukte hij aan 't slot.

„De sleutel... gooi de huissleutel naar beneje!" riep hij naar boven.

Men hoorde hem niet.

„De huissleutel!" riep Pa met 'n stem om dooien te wekken.

„Roep je?" kwam de tamelijk overbodige vraag van Ma d'r papillottenhoofd over de trapleuning.

„De huissleutel!" hijgde Pa.

Even later smet hij het houten deksel van den waterput en ging op z'n knieën liggen om in de diepte de kraan te kunnen toedraaien.

„Idiotie inrichting!" bromde hij.

Bij de burenkloken stappen op het grind.

„Zoo buurman..." klonk de stentorstem van den ouden rentenier, „je bent er vroeg bij... al aan het tuinieren?"

De oude bijziende oogen hadden ongetwijfeld de pyama voor een witte zomerpantalon aangezien.

„En wat plant je daar nou zoo allemaal?" ging hij voort, terwijl hij met z'n lange Goudsche pijp in de richting van den waterput wees.

„Stik!" mompelde Pa en retireerde met een behendigen sprong achter de voordeur.

Toen meneer Dinges na 't ontbijt zich in de richting van de voordeur bewoog, was mevrouw er dadelijk bij.

„Waar ga jij naar toe? ... waar moet je nou weer heen? Je kan toch welles effe hellepe... wat heb je anders an die vakantie van jou?"

„Wat heb jij er aan bedoel je?" vroeg meneer stekelig.

„Als jij nou eres vast de koffers van den zolder haalde" stelde mevrouw voor, de interruptie totaal negerend.

Er was geen ontkomen aan.

Meneer Dinges bracht den halven morgen door op de stoffige vliering, waar de zelden gebruikte valiezen — propvol met oude kleeën — achter een hoop rommel vandaan gehaald moesten worden.

„O ja..." sprak mevrouw Dinges aan de koffie, „da's goed, dat ik eraan denk... ze zijn er al tweemaal geweest om dat belastingbiljet van je... Dat moet je invullen... het moet gebracht worden... Dat kan je mooi vanmiddag even doen..."

„Even... even? ... 't is me wat lekkers..." bromde de heer Dinges, die langzamerhand al zijn plannen in rook zag vervliegen.

„Pa..." vleide Pietje aan tafel, „als U morgen dat belastingbiljet weg gaat brengen, zou U dan niet even voor me naar de Spaarbank willen gaan... Ik wou wat geld van m'n boekje halen... om mee te nemen, ziet U... en ik kan het er niet afkrijgen omdat ik minderjarig ben."

„Wel ja..." sprak Pa... „dat is net iets om in je vakantie te ondernemen... vooruit maar."

Den volgenden morgen werd meneer Dinges wakker met een stijven nek.

„Dat komt omdat jij altijd zoo onvoorzichtig bent en nooit oppast voor tocht!" keef mevrouw.

„Dat komt omdat jullie me gisteren in me nachtgoed in de tuin stuurden!" weerlegde meneer en keek pijnlijk scheef naar z'n eega.

„Nou — 'n stijve nek is zoo erg niet..." vond mevrouw die er niets-van-voelde.

„Jij hebt gemakkelijk praten..." bromde meneer die liever in zijn bed gebleven was. Maar toch ging hij het belastingbiljet wegbrengen. Daarnastond hij anderhalf uur in de lange rij aan de spaarbank.

Toen hij eindelijk aan de beurt kwam hoorde hij, dat hij aan een ander loket moest wezen...

Buiten siepelde een trage mot-regen...

Toen hij thuis kwam, ging hij regelrecht naar zijn bed. Er was een kille teleurstelling in hem, dat alles zoo anders gegaan was als hij het zich gedacht had. Er scheen in zijn leven geen plaats te zijn voor weldadige bezonken rust... voor het ruischen van boomen en het tsjilpen van vogels...

Zijn pijnlijk hoofd klopte... om zich heen hoorde hij gedraaf en gelooop en gesjouw van tasschen en koffers... de bel stond niet stil... de naaimachine ratelde en boven alles uit klonk de bevelende stem van mevrouw Dinges...

's Avonds, toen alles en ieder tot rust gekomen scheen, schrikte meneer Dinges plotseling op uit een halven dommel. Het was de stem van zijn vrouw die opklonk uit den tuin.

Zij antwoordde op de vraag van een onzichtbare bezoeker:

„Och ja... zoo'n paar dagen vakantie da's wellus aardig... maar 't is haast de moeite niet... één week ruim... wat is dat nou... en al die beslommeringen van tevoren... alles komt maar op mij neer... mijn man is zoo onhandig... daar heij niks an... en als hij vakantie heeft is-ie toch altijd zó uit z'n humeur..."

VACANTIE PRIJSVRAAG

Augustus-maand... Vacantie-maand!

'n Vacantie-prijsvraag verband laten houden met die heerlijke maand van vrijheid en ontspanning ligt dus in den aard der zaak.

Teneinde onze prijsvraag te kunnen oplossen behoeft gij 't in de eede rekenkunst niet verder gebracht te hebben dan 'n getal van 2 cijfers te kunnen vermenvuldigen met 'n ander getal van twee cijfers en van dat produkt 'n getal van één cijfer af te trekken.

Van Uw dagkalender neemt gij van de maand Augustus „die" blaadjes waarop de eerste vijf on-even data voorkomen. Die legt gij naast elkaar, zooals hieronder aangegeven, wat de verdeeling betreft: twee, één, en weer twee.

1925	1925	1925	1925	1925
Maand.	Zaterdag.	Woensd.	Vrijd.	Zondag
3	1	5	7	9
Augustus	Augustus	Augustus	Augustus	Augustus

't Gaat er nu om de blaadjes zó te leggen dat, wanneer het getal, dat gevormd wordt door de twee eerste blaadjes (de twee linksche dus) wordt vermenvuldigd met het getal gevormd door de twee laatste blaadjes (de twee rechtsche dus)... 'n produkt verkregen wordt dat, wanneer gij het cijfer op 't middelste blaadje er aftrekt, 'n getal vormt dat uit 4 dezelfde cijfers bestaat. Op bijgaande teekening zouden wij krijgen $31 \times 79 - 5 = 2444$... dat zou goed zijn... als die eerste 2 óók 'n 4 was!

Hoe moeten de kalender-blaadjes gelegd worden?

Onder de goede oplosers verloten wij vier prijzen van een rijkdaalder elk en eenige troosprijzen. Oplossingen in te zenden vóór 20 Augustus aan ons adres: Redactie „Panorama", Doezastraat, Leiden.

De Kunst van Fotografeeren

FOTOGRAFIE OP REIS.

Straattypen — genre-stukjes.

Een camera mee op reis is een genot te meer. Wat kunnen we beter als souvenir meebrengen dan een partij goed geslaagde foto's? We moeten ons echter op reis niet gedragen als de Zondagsjager, die „schoot op elk ding, dat hij van verre zag". Het is dwaasheid alles te kieken wat indruk maakt, want wat aangaat speciale gebouwen, overbekende door-

Munten en penningen uit de allereerste jaren der Christelijke jaartelling. Bovenaan Samaritaansche penningen; de vaas hierop afgebeeld, verbeeldt de kruik waarin het „manna" werd bewaard. Daaronder een sikkel en een halve sikkel. In 't midden onderaan 'n munt te Philippia geslagen, in omloop ten tijde van Petrus en Paulus. Rechts en links onderaan de vóór- en keerzijde van een penning, op last van Vespasianus geslagen, ter herinnering aan de verovering van Judea.

kijkjes enz. is er zóveel materiaal aan de markt, dat we voor eenige stuivers kunnen koopen, dat het werkelijk niet de moeite loont.

Anders is het met het fotografeeren van typen en straatfereeltjes gesteld. Dit is echter een van de moeilijkste werkjes. Overal waar speciale volksdrachten, speciale gebruiken zijn, vindt men gelegenheid te over en voor een fooi is alles te bereiken... behalve een natuurlijke foto. Wil men een type nemen dan moet men dit in ongedwongen houding hebben, niet poseerend, en de eenige manier om dit

doel te bereiken is het ongemerkt nemen van een foto. De gemakkelijkste camera voor dergelijke souvenirs is zeker de kleine stereocamera, die om zoo te zeggen, zonder instelling alles scherp geeft. Wanneer men later alles door den kijker perspectivisch ziet, doorleeft men nogmaals de geheele gewaarwording.

Veler doel is echter de aardige reisfoto's in een album te verzamelen en dan moet men wel degelijk met alle omstandigheden rekening houden bij de opname.

Voor straatopnamen is zeker de reflex-camera wel het meest geschikt, daar men hierin tot het oogenblik van afdrucken het te nemen beeld kan beschouwen. Ze is echter groot en niet weg te moffelen en in de meeste gevallen zal men geen natuurlijk beeld bereiken.

De beste werkwijze is m.i. om inplaats van zich te richten naar de te nemen persoon of personen, te kijken in 'n richting van $\pm 90^\circ$ naar links of rechts. Men kiest zijn stand zó, dat als men de camera met den zijkant tegen het lichaam houdt, de lens op het slachtoffer gericht is. Men ziet nu in de andere richting, controleert het beeld, dat zich links of rechts bevindt op het matglas en drukt af op het geschikte moment, zonder de oogen ook zelfs éénmaal in de richting van het te nemen beeld bewogen te hebben. In den regel zal men zó slagen een natuurlijke opname te maken.

Bij het maken van straatgroepen komt heel wat kijken. Ten eerste moet men een stand zoeken, waar de personen zooveel mogelijk afzonderlijk worden gezien. Dit is een kwestie van groote oplettendheid. De aandacht wordt natuurlijk zeer in beslag genomen door het te fotografeeren sujet en het kan zoo licht voorkomen, dat een dichtbijstaande persoon aan onze aandacht ontsnapt. Het is mijzelf wel overkomen dat ik iemand ongemerkt fotografeerde en later tot de onaangename ontdekking kwam, dat een klein jongens-kopje precies uit zijn zak opdook. Dan speelt het licht, de belichting, bij straatopnamen een groote rol. Het is niet de moeite waard een groep te nemen als die in de schaduw staat terwijl een ongewenschte achtergrond hel verlicht wordt. Wat dezen achtergrond betreft moet men wel degelijk opletten of die rustig en goed aandoet in den geheelen opzet. De achtergrond moet wel goed zichtbaar zijn, maar mag niet door sterke lichteffecten hinderen. Hoe rustiger hij aandoet, hoe beter. Het is daarom zaak vóór het nemen van een straatfereel zich ten eerste te overtuigen waar men moet staan om de belichting zoo mogelijk wat schuin van voren te hebben, dan te zien welken indruk de achtergrond maakt, vervolgens zich te overtuigen, dat de schaduw van één persoon den ander niet te veel dekt. Zoo kan het voorkomen, dat om een groep op zijn voordeeligt te nemen, men de gunstige verlichting er aan geven moet en gedeeltelijk tegen het licht moet inwerken. Dit kan zeer aardige effecten geven, maar men moet steeds een punt zoeken waar de zon niet in de lens kan schijnen; men kan dit dikwijls verhoeden door zijn toevlucht achter een boom of lantaarn te zoeken of anders met de hand de lens te beschutten. De reflex-camera's hebben vanzelf in den regel een opklappend deksel over de lens, dat bij een beetje hoogen zonnestand uitstekend als scherm werkt. Wil men iets fotografeeren, waarop men zich kan voorbereiden dan vervallen veel moeilijkheden. Bij optochten, maskerades en dergelijke gelegenheden zoekt men zich van te voren een punt uit, vanwaar men een goed gezicht op den stoet heeft en waar de achtergrond niet hinderlijk is en zet daar zijn camera op statief. Trekt men echter met de handcamera er op uit dan wordt er vaak al heel weinig en ten onrechte, op den achtergrond gelet. Het „geval" neemt dikwijls zóó onze aandacht in beslag, dat dit opletten er volkomen bij inschiet. Toch is het verkeerd en loopen we beter een eindje om en zoeken een geschikt punt.

Natuurlijk zijn behalve de reflex-camera ook alle andere camera's geschikt voor straatopnamen. Voor iemand met goede oogen, die het beeld in den kleinen zoeker goed kan nagaan, is het gewone vestzak-camera'tje onbetaalbaar. Een goede vestzak-camera met prima lens is in de hand van den handigen fotograaf een eenig bezit. Dit geldt vooral in den zomer wanneer het sterke licht ons veroorlooft bij een niet té groote opening op een rolfilm opnamen van $1/25$ of $1/50$ sec. te maken. Het zeestrand is een jachtterrein bij uitnemendheid, daar heeft men aan $1/10$ van de normale verlichting voldoende en zijn de menschen in den regel té veel met zichzelf bezig om in het gewoel veel aandacht aan op hen gerichte camera's te schenken. Bij strandopnamen zij men echter steeds zeer voorzichtig bij de ontwikkeling. Het helle licht geeft ontzaglijk schrille effecten, en een zeer zachte ontwikkeling, voorzichtig uitgevoerd, in een slapen ontwikkelaar zij aanbevolen. De mooiste opnamen maakt men wanneer de zon laag aan den hemel staat en de schaduwen op het natte strand zich verlengen.

Dit moge niet de beste tijd voor geestige strandkijken zijn, doch het is zeker de tijd om mooie genrebeelden te maken. Een schelpenvisscher, een paar scheepjes, silhouetachtig tegen het door de lage zon verlichte watervlak afstekend, ze mogen wat traditioneel aandoen, de bekering zal steeds blijven. De zee is geen tweemaal zichzelf gelijk.

Het best werkt men met een filmcamera als men een geheele serie bij ongeveer gelijk licht en even lange belichting afwerkt. Bij de ontwikkeling bemerkt men hoe de belichting is geweest en als één foto goed is zijn ze het allemaal. Het is steeds moeilijk opnamen, onder zeer verschillende omstandigheden gedaan op een rolfilm, tot een volkomen resultaat te brengen.

Van Heinde en Verre

Mr. H. J. Keyzer

uit Amsterdam, die de vorige week te Scheveningen door een motorrijwiel werd aangereden en gedood.

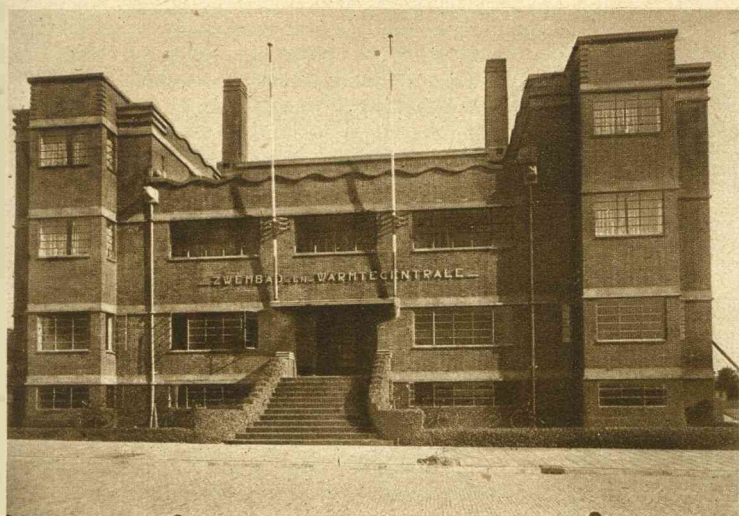
Het Stedelijk Muziekcorps „Helder”

te Den Helder, dat den 14en Augustus a.s. 35 jaar zal bestaan.

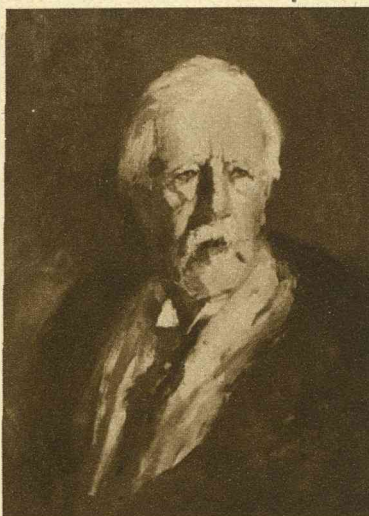

L. Blitz

telegrafist aan het politiebureau St.-Pietershal te Amsterdam, herdacht den 4en Aug. den dag waarop hij voor 30 jaar bij de Politie in dienst trad.

Groningens nieuwe Zwembad.
dat de vorige week officieel geopend werd.

R. Ph. A. v. Rees †

In den ouderdom van 75 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer R. Ph. A. v. Rees, oud-burgemeester van Maassluis en Hellevoetsluis.

Een interessante demonstratie

De Haagsche afdeling van de Vereeniging „Eerste Hulp bij ongelukken” gaf de vorige week een demonstratie van het verbinden en vervoeren van gewonden.

Konijntjes grootbrengen met de flesch.
Een zeker vermeldenswaardig bewijs van liefde voor dieren, geeft deze vrouw, die veertien konijntjes grootbrengt met de flesch.

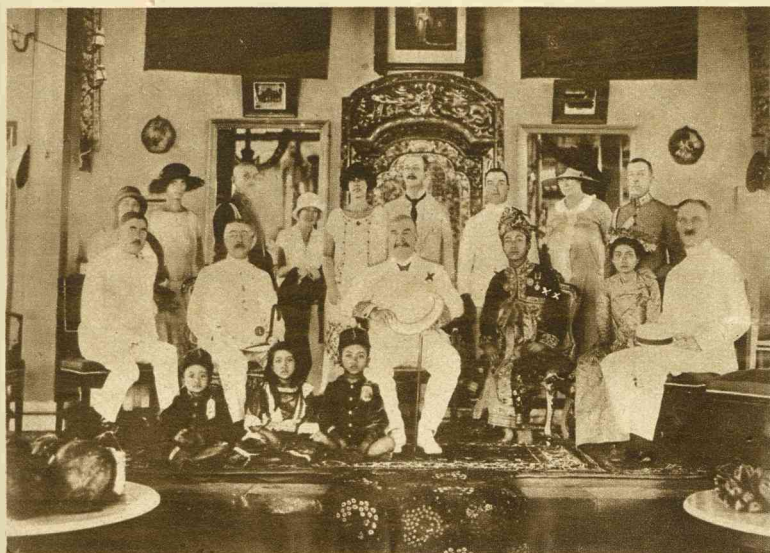

Vierhonderd Amerikanen bezoeken ons land

De aankomst aan het Centraal Station te Amsterdam van een vierhonderdtal Amerikanen, die een bezoek aan ons land brengen.

Het gerestaureerde Stadhuis te Sneek
dat de vorige week Maandag officieel werd ingebruikgenomen.

Links :

De Gouverneur-Generaal van Oost-Indië te Bali

Groep officieele personen gefotografeerd tijdens het bezoek van Z.Exc. Fock (×), Gouverneur-Generaal van Ned. Oost-Indië, aan het Paleis van den Stedehouder of Regent van Bali (××).

Rechts :

Een zware regenval te Den Haag

veranderde verscheidene straten der residentie in rivieren ! Onze foto geeft een duidelijk beeld van de hoogte die het water bereikt heeft.

WEERGEVONDEN

m tien uur des avonds begon het te onweeren . . .

Over den zilveren maansikkel legt zich zwaar en drukkend als een donkere rots een groote, scherp-gekante wolk. Het wordt donker . . .

Loeiend en gierend snelt de storm over den weg. Verstikkende stofwolken warrelen en kringelen omhoog als grijze rooksierten. Takken knappen af. Afgerukte bladeren worden door den fellen wind omhooggezweept. Secondenlang verlicht een blauw bliksemlicht het plotseling en wreed uit diepen vrede verstoorde land.

Tegen het huisje van de weduwe Lanfers, dat aan het eind van den dorpsweg staat, werpt zich met kolossaal geweld de stormwind. Het tuinhekje knarst in zijn scharnieren. De takken van den lindeboom slaan heftig tegen de ruiten.

De oude vrouw zit met gebogen hoofd naast haar nog onbeslagen bed. Zij heeft de ruwe, bruine handen gevouwen om haar knieën en kijkt star voor zich uit. Maar nu rukt de storm een bloempot uit de vensterbank. In stukken valt hij op de steentjes voor het huisje.

Moeizaam is de oude vrouw opgestaan. Door peinzend, smartelijk nadenken heeft zich haar voorhoofd gefronst. Als was zij ontevreden over zichzelf schudt zij onwillig haar hoofd en schuifelt dan naar het venster. Maar inplaats van het te openen en de andere bloemen binnen te halen, drukt zij haar voorhoofd tegen het raam en staart peinzend het dorp in.

Sinds zij die zorg heeft om haar jongen, is zij, die eenige jaren geleden nog een flinke vrouw was, oud en verdrietig geworden.

Bij het flakkerende licht van een bliksemstraal heeft zij duidelijk de omtrekken gezien van den herberg. Daar is nu dansmuziek. Haar jongen zal daar vroolijk met Anna van den molen dansen en niet letten op het onweer.

Een zware zucht maakt zich los uit de borst van de vrouw. Sinds haar Jan zich dat meisje in zijn hoofd heeft gezet, is er niets meer met hem te beginnen. En juist aan zóó een moest hij nu geraken! Hij, die stille jongen, die altijd een braaf en goed zoon voor haar was geweest en van wien zij meer had gehouden, zij het dan ook in stilte, dan van een harer andere kinderen! Haar dochters waren nu reeds lang getrouwd, haar oudste zoon was gestorven, en alleen Jan was bij haar gebleven.

Zij leefden zoo gelukkig met hun beiden. De jongen bracht heel zijn goede verdiensten naar huis en zorgde dat zij op haar ouden dag geen armoe leed.

En toen kwam Anna van den molen, die jarenlang op een fabriek in de groote stad had gewerkt, terug in het dorp; zij wandelde met korte en bijna mouwloze japonnen door het dorp en keek met haar brutale bruine oogen de jongens uitdagend aan.

Op een bruiloft had de jongen het meisje leeren kennen. En sinds dien tijd was hij niet meer in huis te houden. En toen zij, de moeder, die van hun verhouding had kennis gekregen, hem had gewaarschuwd en gezegd had: „Jan, denk er toch eens aan, wat je eigenlijk doet! Je wordt ongelukkig, als je met dat meisje trouwt. Ze kan je nooit trouw blijven!” — toen had hij haar arm gegrepen en uitgeroepen: „Moeder, praat niet zoo. Zeg niets meer. Ik geloof Anna, en niet wat de menschen van haar zeggen. U behoeft me niet zoo medelijdend aan te zien. Ik ben gelukkig!” En met zijn gloeiende, onrustige oogen had hij haar koppig aangezien.

Zij had gezweven en het lijdelijk aangezien hoe hij op de dagen dat hij zijn geld had ontvangen een klein deel van zijn verdiend loon op de tafel legde. Anna van den molen echter liep heupwiegend met een nieuwen halsdoek haar huisje voorbij en spiegelde zich, spottend lachend, in de blinkende vensteruiten.

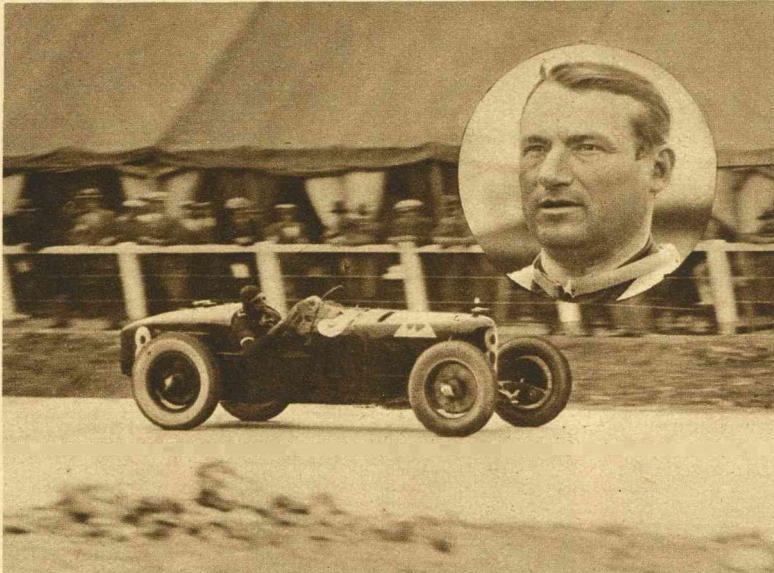
Geduldig had zij, de moeder, alles verdragen en altijd gehoopt, dat haar zoon uit zijn liefdesroes ontwaken en weer tot haar terug keeren zou. Maar nu had zij haar hoop moeten begraven. De jongen was zonder eenige verklaring uit haar huis weggegaan . . . Haar hart kromp nu nog pijnlijk ineen, als zij dacht aan het oogenblik waarop zij, niets vermoedend, zijn leeg kamertje was binnengekomen . . .

Luid klonken doffe slagen op de huisdeur.

Verschrikt doet de oude vrouw een paar passen de kamer in en grijpt naar haar hoofd. Dan strompelt zij naar de deur. „Wie is daar?”

Een kameraad van Jan noemt zijn naam. De oude vrouw schuift snel en nieuwsgierig den grendel van de deur.

„Schrik maar niet vrouw Lanfers!” — De jongen stoot

De Grand Prix van Montlhery

De twintigste Grand Prix van de Automobileclub de France, welke Zondag 26 Juli op het schitterend gelegen, maar uiterst moeilijke parcours van het Autodrome van Montlhery verreden werd, is al op zeer tragische wijze geëindigd. De bekende coureur van de Alfa Romeofabriek Ascari (zie inzet), deed in zijn 24ste ronde een val en overleed spoedig nadat hem de eerste hulp was verleend. Op de foto hierboven ziet men hem tijdens zijn laatste rit, even voor het ongeluk plaats had. De foto hieronder geeft Benoist, die den wedstrijd won.

de woorden buiten adem uit. Hij heeft blijkbaar hard gelopen naar het huisje van de oude vrouw. „Er is een ongeluk gebeurd in „De Druiventros”. Jan . . .” Hij zwijgt.

„Jan . . .?” Met van schrik verwijde oogen staart de vrouw hem aan. „Wat is er met Jan?”

Met horten en stooten vertelt de jongen nu hoe er in de herberg ruzie is ontstaan. Kees van den smid had Anna van den molen uitgescholden omdat zij weigerde met hem te dansen. Toen was Jan erbij gekomen en had het voor haar opgenomen. Het eene woord had het andere gehaald, en voordat iemand het had kunnen verhinderen waren de beide jongens

slaags geraakt. Jan was door zijn aanvaller achterover geworpen en met zijn hoofd op de punt van een der tafeltjes terecht gekomen. Bewusteloos was hij blijven liggen . . . Wat moest er nu gebeuren? Vond zijn moeder het goed dat zij hem bij haar, in haar huis brachten, hoewel hij toch reeds eenigen tijd niet meer bij haar woonde?

De oude vrouw, die met gebogen hoofd naar het verhaal geluisterd heeft, heft nu het zorgelijke gelaat naar den vrager op, en zegt: „Ja, natuurlijk kunnen jellui hem hier brengen! Waar zou hij dan anders naar toe moeten? Breng hem bij zijn moeder!”

Weken zijn voorbijgegaan. Het rose licht van 'n schitterenden zonsondergang verlicht 't vredige kamertje van de weduwe Lanfers. Moeizaam heft zich een mager hoofd met warrige, blonde krullen van het kussen op. Blauwe oogen blikken verlangend door het open venster en sluiten zich dan voor het verblindende licht, wanneer zij in de zoon kijken.

Even later hoort men moede, slepende schreden in het kleine gangetje. De jonge man kijkt gespannen naar de deur. Een lichte blos kleurt zijn bleke wangen.

Zachtjes wordt de knop van de kamerdeur omgedraaid. De moeder treedt binnen en nadert op haar teenen loopend het bed.

„Ik slaap niet, moeder!” De zoon grijpt naar de ruwe, van het werken vereelde hand, die liefkozend door zijn blonde haren strijkt. „Blijft u nu bij mij?”

„Ja hoor, jongen.” De vrouw is op den rand van het bed gaan zitten en maakt het mandje open waarmee zij naar de markt is geweest. Met oogen, die stralen van geluk, haalt zij er een flesch wijn uit en zet die op het tafeltje. „Dat zal je goed doen, Jan. Het ergste ben je nu, den Hemel zij dank, te boven. Nu moet je zien, dat je weer op krachten komt!”

„Wanneer kan ik dan opstaan, moeder? . . . Ik . . . ik kan me toch niet door u laten onderhouden! U denkt wel dat ik niet weet dat u iederen middag uit werken gaat en dat u bijna niet eet om mij, uw slechten zoon, maar weer gezond te kunnen maken.”

„Jan, zoo mag je niet spreken! Dat wil ik niet. Ach jongen, ik ben zoo gelukkig, dat mijn krachten nog toereikend zijn en dat ik je kan helpen.”

Een diepe blos verfde de kaken van den jongen, die beschaamd zijn hoofd in het kussen verbergt. Na 'n oogenblikke vraagt hij schuw en zonder op te kijken: „Zeg moeder, heeft . . . heeft Anna van den molen nooit naar mij gevraagd?”

„Ja, in het eerst kwam zij wel eens hier. Maar toen er gasten op het kasteel kwamen om te jagen, heeft zij zich niet meer laten zien. En nu . . .” zijn moeder legde haar hand zachtjes op den schouder van haar jongen, die nog dieper zijn hoofd in de kussens begraaft, „en nu is ze uit het dorp weggegaan. Haar eigen moeder heeft het overal rondverteld dat zij met een van die rijke heeren is meegegaan naar de stad . . .”

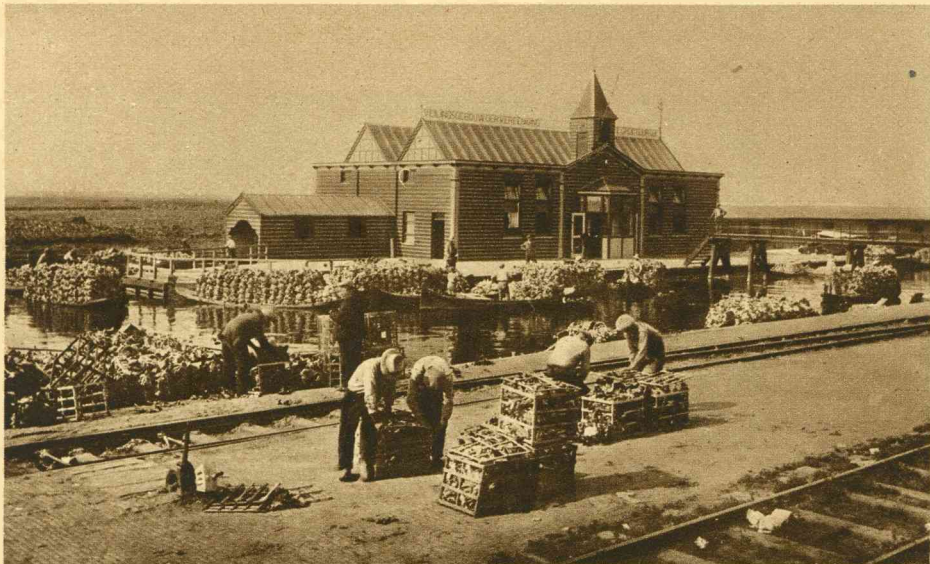
De stem van de oude vrouw had vast door het kleine vertrek geklonken. Eens moest haar zoon immers toch de harde waarheid hooren? Als haar woorden zijn weggestorven en de stilte weer heerscht in het kamertje, buigt zij zich over haar jongen heen.

„Trek het je maar niet te veel aan, Jan. Het meisje is het heusch niet waard, dat je . . .”

Hij is overeind gekomen en heeft zijn hoofd in haar bonte schort verborgen. En dan, zich veilig wetend bij zijn moeder, snikt hij zijn verdriet en zijn berouw uit. Onder krampachtige snikken ontwingt zich gansch zijn leed aan zijn nog jonge ziel . . .

Zijn moeder laat hem rustig uithuilen. Pas als hij kalmer wordt en zijn trillende lippen deemoedig haar van het werken der laatste weken stuk-gegene handen beroeren, zegt ze: „Mijn jongen!” En die woorden, die zoo eenvoudig, maar zoo innig-hartelijk klonken, grijpen den zoon geweldig aan, en hij snikt: „Moeder . . . als ik u . . . niet had!”

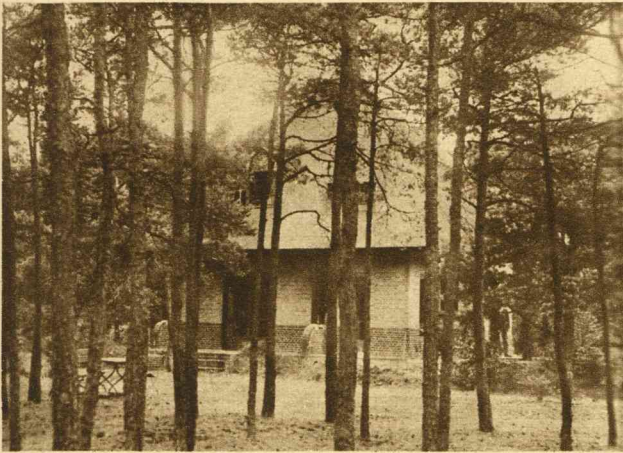
De oude vrouw zegt niets. Een diepe zucht ontsnapt aan haar hijgende borst en tranen parelen in haar oogen. Dan haalt zij diep adem . . . Zij weet nu, dat haar zoon haar voor de tweede maal gegeven is . . .

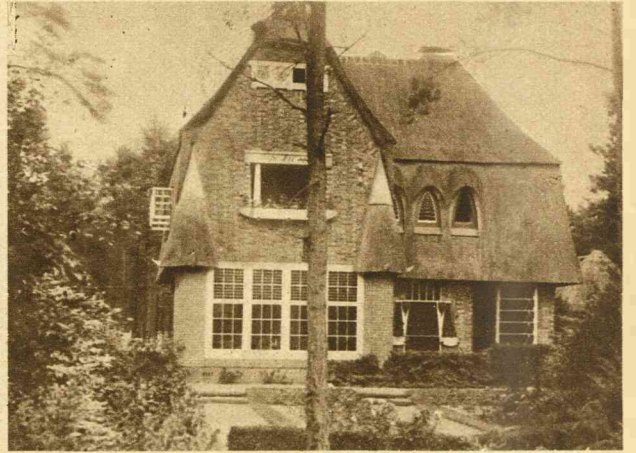
De groote groentenveiling „De Tuinbouw” aan station Bovenkarspel-Grootebroek

Links: Het nieuwe marktgebouw te Bovenkarspel tijdens de veiling der bloemkool, des morgens om negen uur. Rechts: De aanvoer der aardappelen, even voor de veiling des middags om half twee.

BUITEN-WONEN

Villa „Nieuwland”, Beethovenlaan.

Landhuis „Lindenheuvel” met kantoor der N.V. „Het Oosterpark”.
Soestdijkstraatweg 184.

Villa „De Kloek”, Beethovenlaan.

Lank zij het vooral in de laatste jaren veel verbeterde en goedkoper geworden verkeer, is men thans meer nog dan vroeger in de gelegenheid een werkkring in de stad te combineren met een wonen in de vrije natuur, en dus de door het stedelijke gejaak en gejaag tot op het uiterste gespannen zenuwen in de vrije uren „ergens buiten” weer in evenwicht te brengen.

Het buiten-wonen neemt dan ook meer en meer toe, en overal ziet men de villadorpen als uit den grond verrijzen. Wat natuurlijk niet anders dan nuttig en heilzaam voor de volksgezondheid kan zijn.

Er is echter aan dat „buiten-wonen” een „maar” verbonden. Meestal toch blijft de natuur waar de mensch zijn intrede doet, niet lang in haar ongerepte staat. Het natuurschoon verdwijnt dikwijls maar al te vaak zoodra de menschen er bouwen gaan. En al blijft er dan natuurlijk nog wel de gezonde lucht... de eigenlijke sfeer, het idee van werkelijk „buiten” te zijn, verdwijnt door het dicht opeen bouwen der huizen en de ergerlijke wijze waarop het landschap wordt geschonden.

Gelukkig echter gaat het niet overal zoo en zijn er nog inderdaad „gezegende” plekjes in ons land te noemen waar men te dien opzichte met zorg en overleg te werk gaat.

We denken in dit verband aan Bilthoven, het thans zoo gedoopte, vroegere Bilt-station.

Wellicht is er in ons heele land geen plaats aan te wijzen, die in weinig jaren zoo is vooruitgegaan.

De reden hiervan ligt voor een ieder, die er bekend is, voor de hand: Bilthoven kan men veilig een magneet noemen voor allen die gezondheid, kalmte en rust zoeken. Nu kan men van dergelijke plaatsen er misschien nog een aantal noemen, maar Bilthoven is bovendien bij uitstek gunstig gelegen wat het verkeer aangaat (er zijn bijna 100 spoorwegverbindingen per dag in alle richtingen, en bovendien autobusverbindingen tusschen Oosterpark-Station en Bilthoven-Utrecht). Zoo is men van Bilthoven uit na ongeveer een uur sporens in Rotterdam, Den Haag, Arnhem of Den Bosch, terwijl men in drie kwartier met den trein in de hoofdstad is. Voor zakenmensen, die na een dag hard en ingespannen werken des avonds verpoozing willen zoeken in een prachtige, gezonde omgeving, welke hun weer frissche krachten schenkt voor een nieuwen, volgenden dag, is Bilthoven dus wel een ideaal oord.

Een der mooiste plekjes van Bilthoven zijn de z.g. Zwarte Heuvels, een groot en majestueus bosch ter grootte van ongeveer 115 H.A. en op een afstand van slechts vijftien minuten gaans gelegen van het station.

Dit prachtige bosch nu heeft men dienstbaar gemaakt aan de gestadige en noodzakelijke uitbreiding van Bilthoven.

Het is op aanraden van doktoren, dat in 1917 de heeren J. J. Stokmans en Otto Schulz, tuinarchitect, de huidige directeurs, er de Maatschappij „Het Oosterpark” oprichtten om aldaar een villa-park aan te leggen.

De dennenbosschen waren in dien tijd nog ongerept en men begon allereerst er wegen aan te leggen, zonder het natuurschoon ook maar op eenige wijze geweld aan te doen. De wegen werden geprojecteerd door den architect Otto Schulz en in eigen beheer uitgevoerd. Later, toen men er ging bouwen, legde de heer Schulz ook vrijwel alle tuinen aan bij de villa's en de landhuizen. En het is door dit systeem van wegen- en tuinaanleg, dat het schitterend natuurschoon er inplaats van bedorven te zijn, eigenlijk nog meer tot zijn

teit) mogelijk gemaakt, dat elk landhuis een groot terrein onbebouwd bosch verkrijgt van minstens 2500 M². In de verkoopacte wordt dit voorrecht vastgelegd, zoodat waardevermindering van den grond is uitgesloten.

Door keuring van de ontwerpen waarnaar gebouwd zal worden, draagt men tevens nog zorg voor een voorname, zich aan de omgeving aansluitende architectonische uitvoering, terwijl men ook nog op andere wijze al het mogelijke doet om het den bewoners van het villa-park zoo aangenaam mogelijk te maken.

Behalve de natuur, de wijze van bebouwing en exploitatie, werken ook de plaatselijke omstandigheden mee om Bilthoven tot een gezochte en prettige woonplaats te maken. Voor hen bijv., die door de hoge belastingen in hun woonplaats uit hun geestelijk of financieel evenwicht zijn geslagen, is het een ideaal herstellingsoord, zoodals uit onderstaand lijstje blijkt, waarvan het gezicht alleen reeds een weldadigen invloed op een belastingbetaler uitoefent. Men oordeele zelf maar:

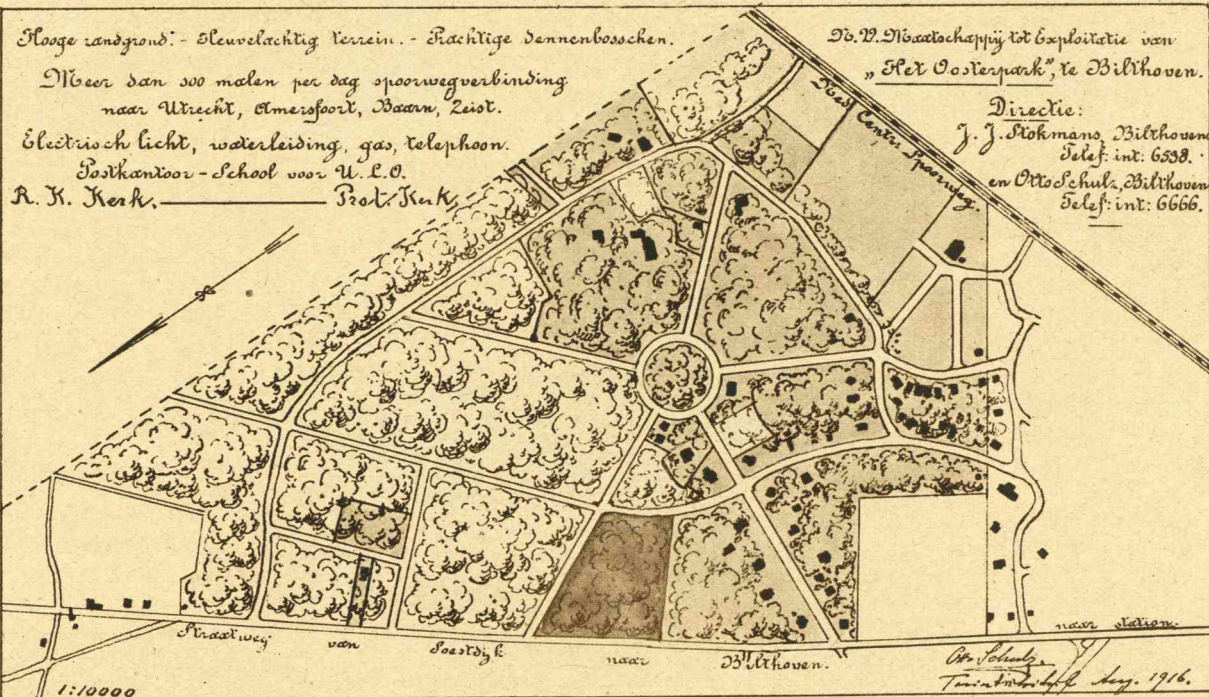
PLAATSELIJKE BELASTING DE BILT EN BILTHOVEN

Bedrag inkomen	Gehuwd zon- der kinderen	Gehuwd met 2 kinderen
1000	/ 4.—	/ 0.80
2000	„ 26.40	„ 16.80
3000	„ 54.40	„ 43.20
4000	„ 82.40	„ 71.20
5000	„ 114.40	„ 101.60
6000	„ 146.40	„ 133.60
7000	„ 178.40	„ 165.60
8000	„ 214.40	„ 200.—
9000	„ 250.40	„ 236.—
10000	„ 286.40	„ 272.—
15000	„ 486.50	„ 470.—
20000	„ 726.40	„ 707.20

En meen nu niet, dat „alle waar wel naar zijn geld zal zijn” want niets is minder juist. Van gemeentewege heeft men er een „bediening” die zichzelf recom-

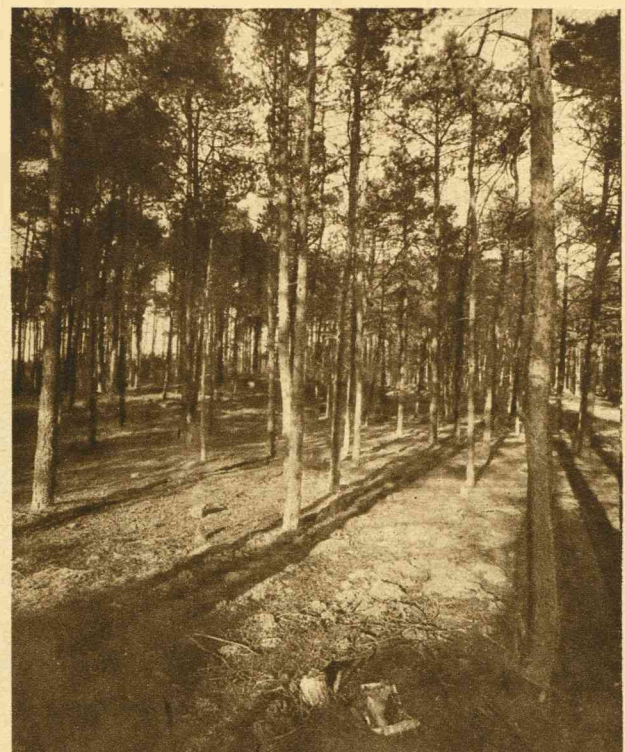
mandeert. Om maar iets te noemen: de telefoon is er dag en nacht geopend — ook voor het interlocaal verkeer met de groote plaatsen —, er zijn uitstekende onderwijsinrichtingen, keurig onderhouden wegen en fietspaden, een post- en telegraafkantoor, een brandweer enz. enz.

Inderdaad: zij die wenschen te wonen in een prachtige omgeving — en een omgeving die mooi blijft! — op drogen zandgrond, temidden van de heerlijkste dennenbosschen met hun ongeëvenaard gezonde en geneeskrachtige eigenschappen... die zullen bezwaarlijk ergens anders beter of voordeliger aan hun verlangens voldaan zien dan in het Oosterpark te Bilthoven. Zij, die er reeds wonen, zullen dit zeker gaarne en volmondig toestemmen!

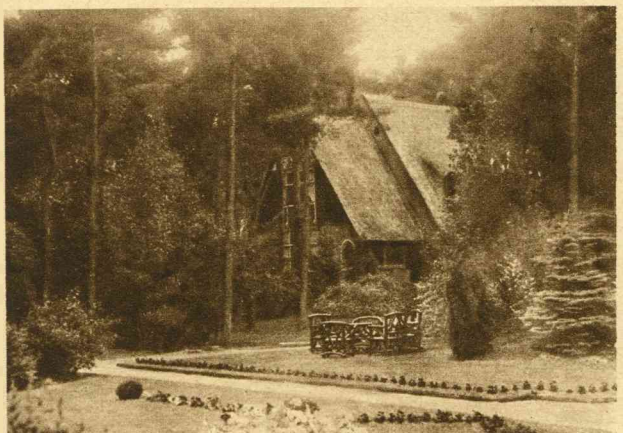

Terrein-situatie.

recht is gekomen. Maar ook op andere wijze werd en wordt dit nog steeds bevorderd. Zoo wordt het bijvoorbeeld door grondverkoop tegen lage prijzen (van f 1,10 tot f 2.50 per M². aan straatwegen met aanleg voor gas, water en electrici-

Boschgezicht.

Landhuis „De Dennenhut”, Beethovenlaan.

Theehuis aan de Lassuslaan.

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

3) p dit geluid worstelde de terrier niet meer en eenmaal los, scheen de pijn bijna geheel vergeten bij zijn woeste poging om uit zijns meesters armen weg te komen en het verbrande gelaat te likken dat over hem heen gebogen was.

Na een oogenblik van onderzoek bleek, dat de poot niet gebroken was, maar alleen geschaafd en bloedend. Toen Sir Denys daar zeker van was, keek hij nog steeds in geknielde houding naar zijn gezelschap op.

„Het spijt me, dat ik zoo tegen U moest roepen,” zeide hij op een toon van excuus, terwijl hij zijn pet afnam. „Maar het is niet ongevaarlijk, om een dier in een val aan te raken, wanneer het half gek is van angst. Hij had u kunnen bijten — zeg . . .” er was een plotselinge angst in zijn stem, toen hij opstond, de hond nog in zijn armen . . . „hij heeft u toch niet gebeten?”

Het gezicht van het meisje was spierwit; ze leunde tegen den stam van een boom, lang en slank, haar oogen half gesloten, haar handen vast tegen den ruwen bast aan.

„Neen . . . neen . . .” zeide ze flauw, „het is alleen het zien . . . van bloed.”

Ze had een diepe stem, en die had iets zonderlings, een soort vibreerenden klank. Het was ongewoon, en zoo was ook haar gezicht, met die afgeteekende bleekheid, die glansde als een parel in de schemerachtige avondschatuwen van het bosch. Het was — bekende hij zich met een lichten schok — het mooiste gelaat, dat hij ooit gezien had — zoo als oude portretten schoon zijn — met een zuivere, bijna strenge volmaaktheid van lijn. Het was omlijst door fijn zwart haar, met donkerbruine tinten erdoor heen, dat laag aangeplant was op haar voorhoofd, boven de rechte, mooi-zwarte wenkbrauwen. Ze droeg hoed noch handschoenen; en onder den zoom van haar dunne, witzijden japon staken de met zijden kousen bekleede enkels in dunne suède leeren schoenen, die in 't minst niet geschikt waren voor het loopen door het met braamstruiken begroeide bosch.

Toen opende ze haar oogen.

Zwart — bruin — amber — goud? Welke kleur hadden ze, die wonderlijke oogen, die langzaam openingen onder de zware witte oogleden?

„Het spijt me,” zeide ze en hij had het vreemde gevoel over zich, dat hij gewacht had om haar te hooren spreken, even ademloos en gretig als hij ooit gewacht had buiten het leger op een jachtmorgen, om het opwindende „gone away” te hooren. „Kijkt u, als 't u blijft, niet zoo ongerust; ik val niet flauw. Alleen gevoel ik me draaijerig bij het zien van bloed. Heeft het hondje zich erg pijn gedaan?”

Ze kwam naar voren, haar prachtige oogen op den eigenaar van den hond gevestigd; hij kon zien, dat zij zich sterk bedwong, om niet hard weg te loopen van het slachtoffer, nu het in veilige haven was.

Sir Denys, die terstond zijn zakdoek om den poot gebonden had, verzekerde haar, dat de wond niet ernstig was.

„Ik hoorde hem te leeren om niet te stroopen, maar het geeft toch niets,” zeide hij droevig. „Hij is onverbeterlijk.”

Het meisje glimlachte en haar schoonheid verloor onmiddellijk de ontoeschietselijkheid, en werd slechts bekoorlijk.

„Ik ben ook bezig, om de wetten te overschrijden,” zeide ze. „Al ben ik niet aan 't stroopen, ik ben toch op verboden terrein. Maar het is té verleidelijk, als de boomen je tuinmuur bijna raken.”

Zij maakte een beweging, de richting aanduidende vanwaar ze gekomen was, en plotseling ging er een licht bij hem op, wie zij was.

„U bent van het Dower House?” zeide hij, „dan bent u Miss Carmichael?”

Zij knikte ernstig.

„En ik ben Denys Berrick,” zeide hij. „Loopt u als 't u blijft zooveel in het bosch, als u wilt.”

„O, dank u,” Zij nam de vergunning aan met een klein, allerliefst hoffelijk gebaar, als ware zij het geweest, die de gunst gaf. „Weet u, dat er zooveel rustigs en kalmeerds in een Engelsch bosch is?”

ging zij door. „Het is zoo stil, het is zoo ver van alles af, zoo — zoo veilig.”

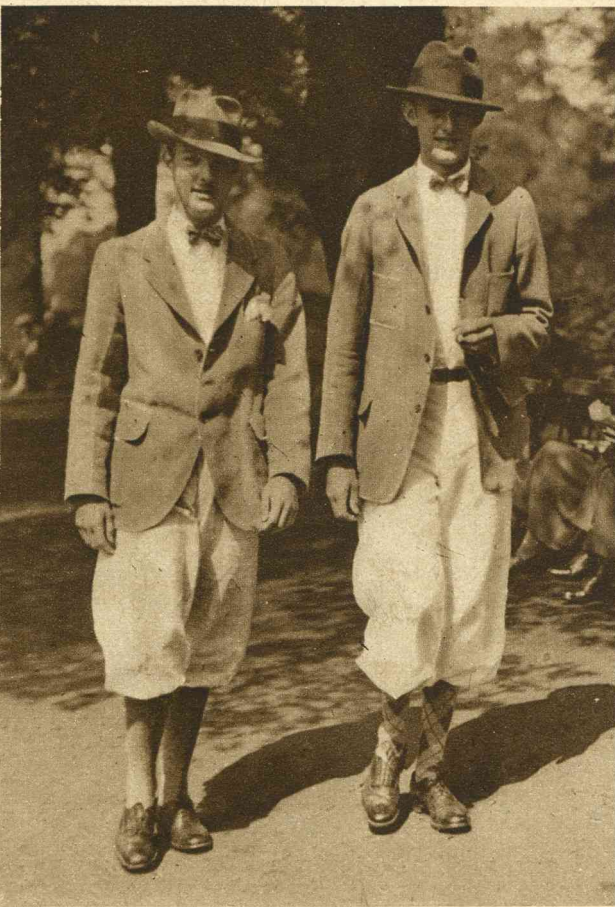
Het was een zonderling woord, maar de vreemdheid trof hem op dat oogenblik niet zoozeer, hij trok uit haar opmerking voornamelijk de gevolgtrekking, dat zij niet veel in Engeland gewoond had. Was ze zelfs wel puur Engelsch? Carmichael was een Schotsche naam; en er was altijd Fransch bloed in Schotsche families. Ja . . . ongetwijfeld had ze iets buitenlandsch. Dat was het misschien, wat haar zoo aantrekkelijk maakte. Haar stem zelfs —

„Wilt u uw hond niet bij ons thuis brengen?” vroeg zij nu. „Die wond moet uitgewasschen en verbonden worden.”

„En u, die bang bent van 't zien van bloed?” Hij glimlachte haar toe.

„O, dat is alleen maar voor 't eerste oogenblik,” vertelde zij hem. „Altijd, sinds ik een heel klein meisje was, ben ik zoo geweest. Ik placht vroeger weg te loopen en te gillen, maar ik heb geleerd mij meer of minder te beheerschen. Het is een zwakheid, waar ik me voor schaam.”

„Dat hoeft anders heusch niet,” zeide hij eenvoudig. „Ik heb mannen gekend, die ook zoo waren, en toch moedig als leeuwen. U moet flink geweest zijn, om zoo

De nieuwe heerenmode?

In een der Londensche parken kon men onlangs deze beide nieuwe creaties op het gebied der heerenmode aanschouwen. Door de overige bezoekers werden de heeren niet geheel au sérieux genomen; integendeel, hier en daar verwekte hun verschijnen nogal hilariteit. Onze correspondent; die ons deze foto zond, schreef erachter of dit soms de nieuwe mode voor heeren zal worden? We weten het natuurlijk niet, maar we kunnen in geen geval gelooven, dat er in ons land in 't bevestigende geval veel navolgers zouden zijn!

weerstand geboden te hebben en het de baas te zijn geworden.”

Er klonk bewondering in zijn stem. Ze was flink, dit meisje. Ze had daarbij . . . een kuiltje in haar eene wang; een allermalst lief kuiltje, dat te voorschijn kwam, als ze lachte. Het was net als een kuiltje bij kinderen; Sir Denys hield veel van kinderen; later maakte hij zichzelf wijs, dat hij het daarom opgemerkt had.

„Ze glimlachte weer.

„O, maar iets onder de oogen zien is altijd het eenvoudigst en ten slotte het gemakkelijkst,” zeide zij. „Wegloopen van dingen . . . en menschen — dat breekt je zenuwen, vindt u ook niet?”

Ze sprak op een vreemdsoortig ernstige manier.

„Ja, ik heb er nooit aan gedacht,” zeide hij een beetje verschrikt door haar ernst op dit punt. En toen kwam plotseling bij hem terug het gesprek, dat onder de thee over deze zelfde Carmichael gevoerd was en Blanche's voorspelling: „Denys zal ze ontloopen, als hij maar eenigszins kan,” en zijn eigen uitweiding over „het grijnzende oude wijf”, dat inderdaad wel de persoon was, waarvan men het minst zou verwacht hebben, dat ze zoo'n dochter had.

Hij kleurde onwillekeurig bij de gedachte, en bedankte Helen Carmichael met meer dan noodzakelijke warmte voor haar vriendelijk aanbod. Hij kon

er echter niet aan denken, om haar tot last te zijn. Het hek van zijn eigen huis was even om het hoekje. Het zou niet lang duren voor hij Worri thuis had en dan zou hij hem kunnen helpen.

„Ik hoop, dat hij weer gauw beter zal zijn,” zeide het meisje, terwijl ze zijn ruig kopje streekte.

„Ik zal zorgen, dat hij u een visite komt maken,” verzekerde Sir Denys haar, „zoodra u in staat zult zijn, om bezoekers te ontvangen.” En weer joeg de onaangename herinnering hem het bloed naar de slapen. Indien dit schoone, bevallige schepsel eens wist, op welk een minderwaardige wijze hij getracht had, om verschoond te blijven van het maken van die visite! Minderwaardigheid? Neen, dat was geen goed woord. Verdraaide stommitieit was hier meer ter zake.

„Iedere kerel zou een visite wenschen te maken, om dat gezicht nog een keertje meer te kunnen bekijken,” zeide Sir Denys tot zichzelf. Als een schilder het geschilderd had, zou je niet willen gelooven, dat het werkelijkheid kon zijn — . . . tenzij het glimlachte; en een schilderij kon niet glimlachen.

Over het geheel, bekeken van uit een zuiver artistiek oogpunt, was hij natuurlijk toch erg blij, dat Helen Carmichael een wezen was van vleesch en bloed en geen schilderij.

Nadat Helen afscheid van hem genomen had bij de groene deur in den hoogen muur, die het gebied van Dower House omgaf, wandelde ze over een steenen paadje de lange nauwe gang binnen, die door de geheele breedte van het huis liep.

Bij het geluid van haar voetstappen op den geboenden vloer, riep een stem met scherpe, angstige intonatie door de geopende deur aan den rechterkant:

„Ben jij daar, Helen?”

„Ja moeder; ben ik erg laat? Ik heb een avontuur gehad.”

Zij ging de kleine, laaggezoolderde zitkamer binnen, waar een schrale, grijze vrouw kaarsrecht in een gemakkelijke lage fauteuil zat. Maar Mrs. Carmichael zat nooit gemakkelijk; en dezen avond had zij zoo'n uitdrukking van inspanning over geheel haar hoekige gestalte en haar bleek, met scherpe lijnen doorploegd gezicht, dat het idee van gemakelijkheid ver bij haar te zoeken was. Het meisje kwam snel naar haar toe, en zich vooroverbuigend, kustte zij haar.

„Het spijt me zoo!” De lage, zangerige toon in haar stem kwam zeer duidelijk uit . . . „Ik had eraan moeten denken . . . maar, u hoeft u hier toch niet zoo ongerust te maken?”

„Neen, misschien niet; ik hoop van niet,” zeide de andere. „Maar . . . het is misschien gek, kindje, en . . . het is laat. Er is al twintig minuten geleden gediend.”

Het was duidelijk, dat ze geen verwijt uitte; en de harde lijnen op haar gezicht werden wonderlijk zacht, toen haar oogen op het meisje rustten. Opluchting en toegenegenheid waren vermengd in haar blik; en de geruststelling was zoo duidelijk zichtbaar, dat Helen zich bewust was, een klein tikje ongeduld te moeten onderdrukken.

„Ik was alleen maar in het bosch, Mammie lief,” zeide ze. „Laten we gaan eten en ik zal u alles over mijn avontuur vertellen.”

Mrs. Carmichael stond uit haar stoel op.

„Ik zou wenschen, dat je niet altijd avonturen had,” zeide zij met een flauw, ongerust wenkbrauwnfronsen.

Het meisje lachte. Zij gingen de gang door naar de eetkamer, en praatten daar, terwijl het tweede meisje diende, over verschillende gewone onderwerpen. Toen, nadat het meisje de kamer verlaten had, begon Helen vroolijk: „Dit was een erg prettig avontuur, niet zooals de vroegere vreeselijke, — of dat griezelige avontuur in Luzern, toen ik wist, dat een man me volgde — weet u nog? en hij deed voorkomen van niet, en hij probeerde nooit tegen me te spreken . . . en wegsmolt, zoodra ik me omkeerde.”

Mrs. Carmichael verkruiemde haar brood met trillende vingers. „Praat daar nu niet meer over, lieve kind,” zeide zij. „Sinds dien dag ben ik nooit gelukkig als je uit mijn oogen bent.”

„O, maar dat was in 't buitenland,” zeide het meisje. „Hier zijn we in Engeland.” En daarna vertelde ze haastig de gebeurtenis van het bosch, en haar ontmoeting met Sir Denys.

„U hebt hem mij niet goed beschreven, Mammie,” zeide zij toen ze klaar was.

„Waarom, liefje? Ik heb gezegd, dat hij lang was en keurig gekleed, en een knap uitzien jongmensch . . .”

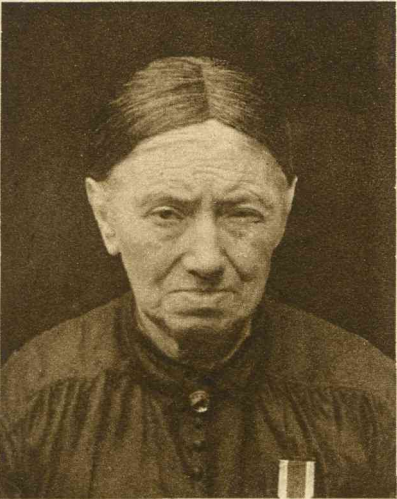
(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

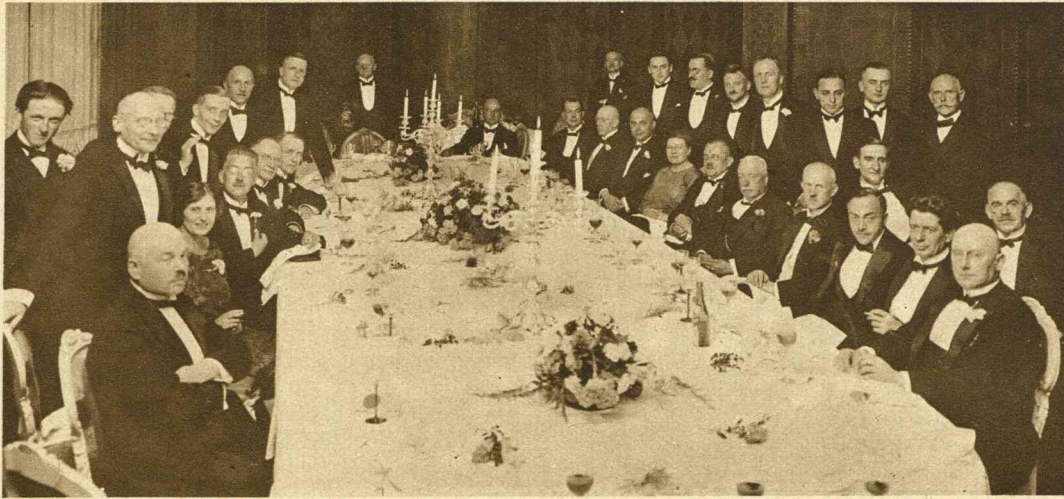
Een bezoek aan de Sleutelstad

Vrijdag 1.1. brachten de dames van de leden van het Instituut voor Internationaal Recht, een bezoek aan de stad Leiden. Bij het verlaten van het Stadhuis, alwaar een officiële ontvangst plaats had, poseerde het gezelschap voor onzen fotograaf (zie de foto links). Ook tijdens het bezoek dat men bracht aan het bedrijf van A. W. Sijthoff's Uitg.Mij. vond onze fotograaf nog gelegenheid een foto te maken (zie hierboven rechts).

Mevrouw M. van Meenen,

die den derden Augustus het feit herdacht dat zij zestig jaren onafgebroken werkzaam was bij de Vereeniging tot werkverschaffing aan hulpbehoevende blinden te Amsterdam.

Nederlandsche journalisten in Duitsland

Van 16 tot 29 Juli hebben een aantal Nederlandsche journalisten en persfotografen, o.w. ook onze fotograaf, een rondreis gemaakt door een groot deel van Duitsland. Gedurende dezen tijd waren zij de gasten van de Reichszentrale fuer Deutsche Verkehrswerbung te Berlijn. Op onze foto hierboven ziet men hen met de leden van het comité van ontvangst tijdens den maaltijd in Hotel „Der Fürstehof“ te Berlijn op 17 Juli. — Wij stellen ons voor op deze reis in ons blad nog nader terug te komen.

Links:

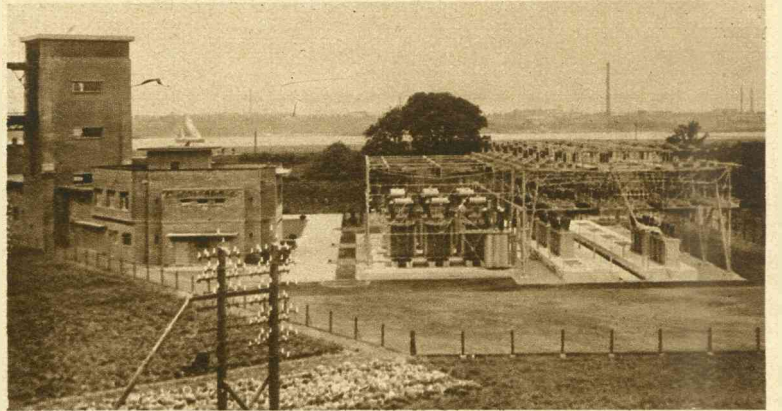
Het nieuwste Fokker-verkeerstoestel

type F VIIa, dat stellig het meest bedrijfszekere verkeersvliegtuig mag worden genoemd, is de vorige week op het Vliegveld Schiphol te Amsterdam gedemonstreerd. — Hierboven een foto van het nieuwe toestel, terwijl een aantal journalisten het bezichtigden.

Rechts:

Het openlucht-transformatoren-station

van de Prov. Geldersche Electriciteits Mij. te Lent bij Nijmegen is de vorige week Woensdag officieel in gebruik genomen. Een overzicht van het bedrijf.

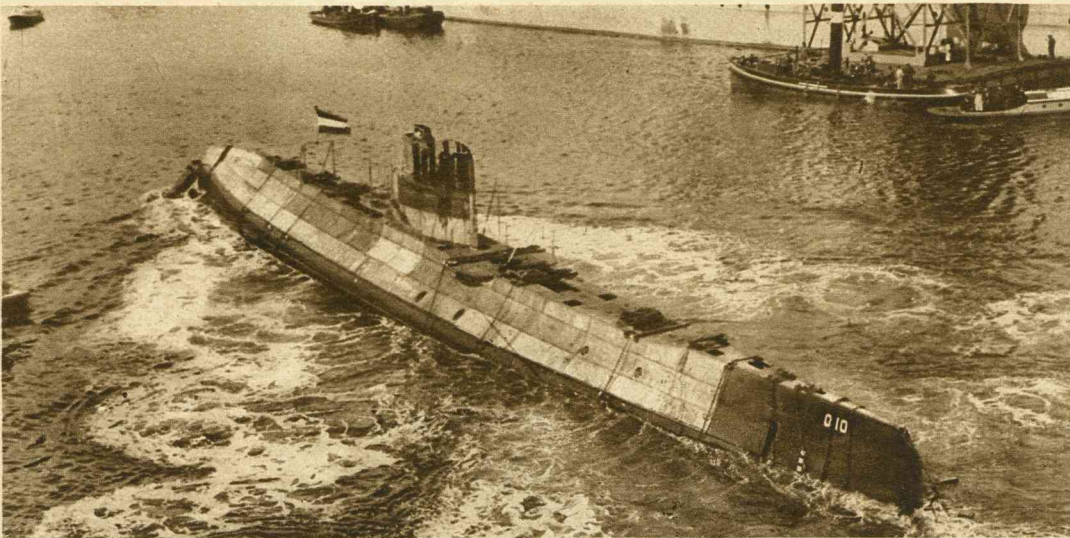
L. P. v. d. Heljden

De heer L. P. v. d. Heyden, referendaris aan de Gemeente-Secretarie te 's-Gravenhage, herdacht 1 Augustus 1.1. zijn 40-jarig ambtsjubileum.

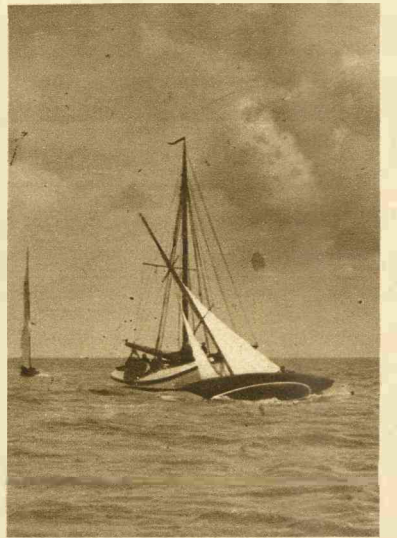
De internationale wedstrijden voor de zesmeter-klasse

om den Telegraaf-prijs, op de Zuiderzee gehouden. — De „Saenden“, terwijl deze te kampen heeft met zijn in wanorde gebracht tuig.

De onderzeeboot „O 10“ te water gelaten

Van de werf der Nederlandsche Scheepsbouw-Maatschappij te Amsterdam is de vorige week met goed gevolg te water gelaten de daar gebouwde onderzeeboot „O 10“.

De internationale wedstrijden voor de zesmeter-klasse

op de Zuiderzee gehouden. — Mr Carp rondt met de „Admiraal de Ruyter“ als eerste het startschip.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Van afkeuring en waardeering

Waardeering na afkeuring werkt als een malsche regen op een dorstigen grond.

Waardeering is onontbeerlijk in het leven en om een goede en prettige verstandhouding in het dagelijksche leven te waarborgen kan de waardeering niet gemist worden.

Wij allen zijn wel heel diep doordrongen van de waarheid van deze bewering, maar . . .

Er is een „maar” bij en . . . een heele groote maar. Want, wanneer het gaat om de waardeering, die ons toekomt, oordeelen we heel anders dan wanneer het gaat om de waardeering, die anderen van ons verwachten.

In het menschelijk leven gaat de afkeuring bijna altoos voorop.

Het is zonderling hoe in ons allen een aangeboren neiging schijnt te bestaan om te kleineeren en af te breken.

O, hoe gauw zijn we met ons ver-oordeel gereed en . . . we meenen heusch dat we niet anders doen dan oordeelen en dan nog wel billijk oordeelen.

Terwijl wij in werkelijkheid bezig zijn om een vaak onverdiend vernietigend ver-oordeel uit te spreken.

Maar al te vaak lijkt het, of de menschen, die ons een onaangename waarheid mede te deelen hebben, onmogelijk hiermede wachten kunnen. Ze moeten het dadelijk zeggen . . . het kan geen minuut, geen seconde wachten, al komt het U juist op dat oogenblik om verschillende redenen hoogst ongelegen.

Het is „voor Uw eigen bestwil”, dat men U over den hekel haalt, soms maar al te onzacht.

En de meesten, die dit maar al te gaarne op zich nemen, nemen niet de moeite om naast hun afbrekend werk ook iets stichtends en opbouwends te verrichten. Diep in onszelf moeten we toch wel overtuigd zijn van eigen feilbaarheid, dat we de tekortkomingen van anderen zoo gaarne en zoo dikwijls als dekmantel voor onze eigen zonden en als verontschuldiging voor onze eigen fouten gebruiken.

Zomerjaponnetje voor slanke figuren. Dit model is gedacht van grijs- en wit-geruite katoen voile of toile de soie in geel met grijs. Hoed, kraag, knopen en schoenen van wit.

Iets hiervan moet de reden zijn, dat anderen er zoo tuk op zijn steeds datgene in onze gedragingen op te zoeken dat huns inziens afkeuring verdient.

Het ligt niet in onze bedoeling de afkeuring om derzelve wille af te keuren.

Integendeel: afkeuring, mits mild en rechtvaardig toegepast, vormt een prikkel en een aansporing tot verbetering.

Zoo behoort het te zijn.

Maar helaas — hoe dikwijls komt afkeuring voort uit geheel andere motieven.

Hoe dikwijls is nijd en machteloos afgunst de oorzaak van onze afkeuring.

Voor al vrouwen kunnen in dit opzicht klein zijn; om aan een kleingeestig wraak-gevoel te voldoen vernielen zij met een glimlach een reputatie of benemen zij iemand een levenskans.

Angst om overvleugeld te worden, jaloezie om een voor haar onbereikbaar bezit, kunnen een vrouw de strengste afkeuring doen uiten zonder dat zij in waarheid de overtuiging heeft, dat hare woorden waarheid bevatten.

Maar meestal gaat zij niet zoover dit te onderzoeken.

Immers, dan zou zij al heel spoedig het dwaze en oneerlijke van hare handelwijze inzien.

Zoo welsprekend, zoo overtuigend kunnen hare woorden klinken, dat zij eindigt met aan haar eigen beweringen geloof te slaan.

Uit ondervinding weten wij maar al te goed, dat het heel dikwijls zoo gaat.

Behalve zij, die uit dergelijke minder fraaie beweegredenen hunne afkeuring over ons uitstorten, is er nog een andere categorie en wel die der „oprechten”.

Deze lieden, die doodsbang zijn om niet strikt aan de eerlijkheid te voldoen, zeggen uit puren angst van beschuldigd te worden van veinzerij of vleierij vaak veel onaan-

Mantel, jurk en muts van kasha met kleurig wol-borduursel (donkerpaars, oranje-rood, felgroen, geel en korenblauw).

Oud-Hollandsche Wijsheid

*De werelt is een groot tooneel
Daer alle dingh, en yeder deel,
Ons dienen moet tot goede leer,
Ten prijse van den Opper-heer.
Siet al dat aen de rotsen groeyt,
Siet al wat opte velden bloeyt,
Siet al wat in het water is,
Tot aen het alderminste lis,
Siet alle dingh met rijpen sin,
Daer schuyt voor ons een segen in;
En hierom wensch ick alle daegh,
Dat ick ter werelt niet en saegh,
Noch boom, noch bloem, noch eenigh dingh,
Of dat het my ter herte gingh,
Ick wenschte dat er niet een bies
Omtrent de schrale duynen wies,
En dat er niet een kleine mier,
En dat er niet een naecte pier,
Op al dat nutte landen kroop,
En voedsel uit der aerden soop,
Of dat ick die, na rechten eys,
Ontleden moght in mijn gepeys,
En vinden daer het vol bescheyt.*

Gekleede middagjapon van amandelgroen zomerlaken met grijs bont afgezet. De japon is van achteren glad en recht en van voren klokmodel ter weerszijden.

genamer en harder waarheden dan zij, zonder met dit speciale eerlijksgevoel behept te zijn, gedaan zouden hebben.

Zelfbewuste, doortastende naturen zullen een dergelijke onvriendelijke critiek opnemen voor wat deze waard is. Schouderophalend zullen zij hunnen afgebakenden weg vervolgen en juist zóóveel van de afkeuring opsteken als hun dienstig zal blijken. Zij houden er rekening mede en daarmee is alles gezegd.

Maar hoe moet het nu met de weifelachtigen, de zwakken en moedeloozen?

Een al te onomwonden „waarheid” is in staat dezulken gansch en al uit hun toel al zoo moeilijk veroverd evenwicht te slaan. De onherstelbare slag, hun door dergelijke „welmeenende” vrienden soms toegebracht, kan hen voorgoed ongeschikt maken hun eens gekozen voornemen ten uitvoer te brengen.

Sommige kruiden zijn heilzaam, doch het inslikken ervan, zonder toevoeging van iets anders, kan doodelijk zijn. Evenzoo gaat het met de waarheid.

Op sommige naturen heeft zij een verlamdenden invloed, wanneer zij al te rauw wordt toegediend.

Voor ons huismoeders en aanstaande huisvrouwen is de mooie, speciaal vrouwelijke taak weggelegd op te treden als bemiddelsters. Laten wij nimmer uit het oog verliezen, dat afbreken slechts waarde verkrijgt, wanneer wij tegelijkertijd daarnaast iets opbouwends weten te stichten. Het is de taak van de vrouw uit het gezin, de mooie en ernstige taak bij uitnemendheid, om prijs en blaam zoo te verdeelen, dat ook van de blaam een verheffende en sterken invloed uitgaat.

't Roken is in Mekka verboden.

In de heilige stad Mekka heeft zich na den intocht der Wahabieten, die zich als de Puriteinen onder de Moslims beschouwen, een zeldzaam feit voorgedaan. Na een met groote heftigheid doorgevoerde razzia werden in Mekka ongeveer honderdduizend stukken negerit en een groote partij rooktabak, gevulde tabak en sigaretten in beslag genomen en in het openbaar verbrand. Bovendien werd de invoer van tabak en van rookwaren in de heilige Pilgerstad van de Mohammedanen verboden. In een proclamatie werd den Mohammedanen er op gewezen, dat volgens de wet van Mohammed en haar onvervalschte traditie een waren Moslim het rooken, evenals het gebruik van alcohol, verboden is.

Droomen is bedrog. . .

(Uit een heel oud droomenboekje.)

Droomt ge van rood lint dat is laster, van een nieuw lint, dan zult ge vleierij moeten aanhooren, krijgt ge lint waarvan U de kleur niet aanstaat, dan zult ge spoedig een nare tijding vernemen.

Droomt ge van limonade als ge ziek zijt: ge zult spoedig herstellen. Likeur beteekent echter geldverlies.

Droomt gij van een nieuw kleed, dan zal Uw echtgenoot in rang bevorderd worden. (Hoe het moet als ge geen echtgenoot bezit, staat er niet bij!)

Droomt gij van een klokketoren: dat is macht en geld; klokkenluiden is echter droefheid en kommer. . .

Ziet gij in Uwen droom de wijzers van de klok verspringen: dat is geluk. Een klok zonder klepel is echter verval. Droomt ge van gomelastiek: ge zult goede zaken maken. Ziet gij echter een kraaijenden haan in Uw droomen dan is oppassen de boodschap!

Droomt ge van een haas dan kan dat velerlei beteekenen. Een haas zien zonder meer beduidt: angst en zorgen, haas eten is welvaart en -koopen is voorspoed.

Droomt ge van een ezel . . . ge zult promotie maken!

En — droomt een jong meisje dat zij zich verlooft . . . dan beduidt dit . . . twist!

Tennisjurk van dunne witte woltricot in wit met korenblauw afgezet.

UIT 'T GEDRANG

DOOR THÉRÈSE HOVEN
TWEEDE BOEK — NA JAREN

8)

In de Villa wordt de etiquette nu nog meer in acht genomen dan vóór 16 jaar, toen de Barones er zich vestigde.

„Lieve Magda, zit je weer in je eentje te suffen?” klinkt het ongegeneerd.

„Constance!” zegt de gastvrouw, op verwijtenden toon.

Of het verwijt haar familiere begroeting of haar komst geldt, weet de bezoeker niet, zij trekt er zich ook niets van aan, doch vlijt zich in een der vele, met gebloemde zijde overtrokken, gemakkelijke fauteuils.

„Het is hier wel rustiger dan buiten, dat moet ik bekennen, het is tegenwoordig een reuzeprestatie om tusschen de auto's, vrachtwagens, electrische trams, motorrijwielen en.... voetgangers in te laveeren. Als mijn Fordje niet zulk een gehoorzaam schatje was, zou ik er nooit komen. Je moet overal tegelijk op letten...

„Waarom doe je het dan?” informeert Magda, met eenigszins kwijnende stem.

„Omdat het sport is, wel moeilijk, maar toch heerlijk opwindend, en dan omdat je nu in een uur evenveel kunt afdoen als anders in drie.”

„Je hebt toch niet zoo'n haast. De dagen zijn lang genoeg.”

„Voor jou, mijn dierbare fossiel, maar voor een denkend wezen, dat zijn tijd, met zijn vele nooden en euvels, begrijpt, zijn ze veel te kort.”

„Dan moest ik je wel dubbel dankbaar zijn, dat je van die welbestede uurtjes er mij nog een wilt wijden,” zegt Magda, niet zonder ironie.

„O! dat is niet nodig,” valt Conny haastig in. „Ik kom.... ten eerste om een kopje thee.... de dierbare weg tusschen Arnhem en Wageningen is heel stoffig.”

„Ik drink pas thee om half vijf en 't is nog geen vier uur....

„Maar.... fossieltje! Wat een gebrek aan gastvrijheid en aan.... inschikkelijkheid. Mag ik even om thee schellen of heb je een huis-telefoon?”

„Natuurlijk niet, in dit kleine huis, waar alles even geregeld en stipt gaat....

„Behalve als Conny, als een wervelwind binnenstuift,” lacht deze met jeugdigen overmoed, terwijl Magda 't sein voor de thee geeft, zooals haar moeder het vóór jaren deed, ook op den middag, toen meneer Bolk en zijn beide zoons kennis kwamen maken met de dames op de Villa. Magda begrijpt niet, hoe ze zich een nietige bijzonderheid nog, zoolang er na, kan herinneren.

Maar er zijn van die dagen, waarop het verleden je met grijnzende duidelijkheid aanstaart, waarop, hetgeen in een donker hoekje van je geheugen schuilt, plotseling hel verlicht wordt.

Als Conny zich gelaafd heeft met thee, koekjes en bonbons, zegt ze: „En nu ga ik zaken doen. Laat nu je aristocratische apathie varen en luister met je menschelijk hart. Ja, 't is misschien wat raar gezegd, niet volgens de regels der grammatica en der ethiek... maar je zult me wel begrijpen.”

„Heel duidelijk ben je anders niet.”

„O! dat komt wel. De quaestie is deze: Mag ik je villa voor een week of zoo voor een kleine vakantie-kolonie leenen?”

„Constance,” klinkt het zóó verbaasd, dat deze, zonder eenigen eerbied voor haar vijfjarige oudere nicht, in een luid spotlachen uitbarst.

„'t Is alsof ik je voorstel hier met een menagerie, zoo versch uit het oerwoud, aan te komen. 't Zijn allemaal heel ordentelijke kinderen van mijn eigen koortje in Utrecht. Je weet toch, dat ik er elken Zaterdagmiddag heen tuf om mijn muzikale talenten aan een paar dozijn achterbuurtjes te wijden.”

„Een paar dozijn... en je noemt ze zelf achterbuurtjes,” klinkt het nog steeds verbaasd.

„Dat doe ik om in jou geest te blijven, mijn arm fossieltje.”

Magda frons de wenkbrauwen en zegt: „Je vindt 't zelf waarschijnlijk heel geestig, Conny, maar ik moet je

eerlijk bekennen, dat ik het heelemaal niet aardig vind, mij altijd zoo te noemen.”

„Als het je verveelt, een fossieltje te worden genoemd, zorg dan dat je 't niet meer bent, *voilà!*”

„Och! laat mij maar aan mijn lot over, ik ben tevreden.”

„Dat kun je mij niet wijs maken,” valt Conny, eenigszins ruw in, „is dat een leven? Je dierbaar ikje verzorgen, een romannetje lezen, een beetje pianospelen.... nu en dan een visite of een statige wandeling. Ik kan niet aannemen, dat je daarmee tevreden bent en, als het zoo is, beklaag ik je diep.”

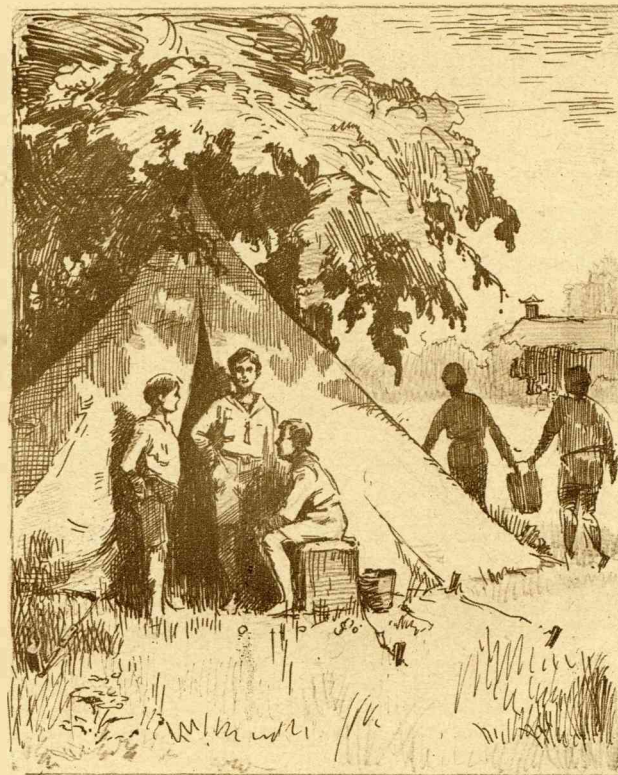
„Dat is evenmin noodig als je spottend. Bovendien, zoo eentonig als jij 't wilt doen voorkomen, is mijn leven niet. Ik woon bijna alle concerten en ook wel eens, als het iets goeds is, een tooneeluitvoering in Arnhem bij en ik ga toch meest elken winter voor een maand of langer, naar de Riviera of 's zomers naar Zwitserland.”

„Dear! Dear! Wat een heerlijk bestaan; maar je bent minstens vijftig jaar ten achteren en dan voel je je beleedigd, als ik je een *fossieltje* noem?”

„Wat zou ik anders kunnen doen.... als ongetrouwde vrouw?”

„Ten eerste zou je kunnen trouwen, dat is voor eenzaam, als jij bent, eigenlijk de beste oplossing. Je man en later je kinderen zouden nog wel iets menselijks van je maken.”

De dertigjarige Freule Fontanges de Nérée bloost, alsof ze nog een schuchter maagdelijn was, waarop Conny, bewonderend, zegt: „Je bent nog zoo mooi,

„In de schaduw van die groote beuken tegen je achterhek aan, zou 't een ideaal plekje zijn....”

en, niettegenstaande het plantenleven dat je leidt, zie je er toch nog levend uit. Waarom ben je eigenlijk niet getrouwd, Magda? Je was er juist een meisje voor.”

„Ik zou jou 't zelfde kunnen vragen, Conny,” antwoordt haar nicht, ontwijkend.

„Ik trouwen? *Pas si bête.* Voor de energieken onder de zusters is er zooveel te doen. Nee, ik moet mijn eigen leven uitleven, omdat ik een eigen leven heb, maar jij niet; jij bent juist geschikt om een *charmante* huisvrouw en een zachte aangebeden moeder te worden.”

Magda's oogen vullen zich met tranen bij deze teere woorden, iets heel gewoons bij de onstuimige, eenigszins nuchtere Conny, maar zij heeft zulk een intens medelijden met Magda en houdt genoeg van haar om haar een beter lot te gunnen, in den zin van een meer menschwaardig bestaan.

„Ik had wel kunnen trouwen, zooals het banaal heet,” bekent Magda, eenvoudig, „verschillende keeren zelfs. Op reis ontmoet men altijd wel trouwlustige mannen en zelfs hier, in mijn afzondering, is tot twee maal toe een aanbieder of tenminste een huwelijks-candidaat binnen gedrongen.”

„En heb je al die aanvallen kunnen afslaan? Dan heb je wel heel weinig temperament.... of je affecties ergens anders geplaatst, zooals het vroeger in de romans heette.”

De luchtige woorden zijn een tegenstelling met Conny's sympathieken toon.

„Dat zou wel kunnen,” zegt Magda heel zacht, bijna fluisterend. „Als heel jong meisje had ik een ideaal...

„En?” vraagt de moderne, vrije vrouw, even nieuwsgierig als haar trouwlustige zusters het vijftig jaar geleden plachten te doen.

„Hij bleek een teleurstelling....

„Hoe zoo?”

„Och! dat weet ik zelf niet. Ik was nog zoo jong; in mijn oogen was hij volmaakt en kon ik mij niets gelukkigers denken dan altijd met hem samen te zijn. Dan zou ik zeker anders zijn geworden. Maar iedereen was tegen hem, zelfs Mama.... en toen is hij uit mijn leven gegaan.... en heb ik nooit meer iets van hem gehoord.... Gek om zoo aan een vage herinnering te blijven hangen.”

Conny doet geen onbescheiden vragen, al zou ze ook nog zoo graag willen weten, wie Magda's held was geweest. O! maar hoe dom, 't was natuurlijk haar jongste stiefbroer. Nicht Célestine had, toen Magda van school kwam, eens zoo iets verteld, toen zij in den Haag, waar ze destijds met haar ouders woonde, bij haar thuis was gekomen en met haar moeder over haar dochter had gesproken.

Conny zelf was toen nog een kind van dertien jaar, doch nu herinnerde zij het zich heel goed, ook dat nicht Célestine 't telkens over een: *mauvais sujet* had en zij zoo graag wilde weten, wat het beteekende, maar 't niet durfde vragen.

Na een kleinen stilstand in het gesprek, zegt Conny ernstig: „Niemand heeft het recht zijn leven te laten bederven door één teleurstelling.”

„Och! ja, dat zijn van die apodictische uitspraken, die heel mooi en waar klinken, doch die per slot van rekening helpen noch troosten. Ik vind dat een ieder zijn leven maar moet inrichten, volgens zijn aard en omstandigheden, en zijn best moet doen er tevreden mee te zijn. Het is natuurlijk niet bijzonder prettig samen te wonen met een gezelschapsdame, die mij verveelt, maar heel alleen met de dienstboden zou nog erger zijn en ik heb deze villa nu eenmaal, het eenige aanknopingspunt met mijn jeugd, dat is ook veel waard....

Het laatste is onsamenhangend maar toch wel te begrijpen. Conny weet ook, dat Magda het huis van haar stiefvader heeft geërfd, dat vrij wonen een voor naam iets voor haar is. Haar moeder had haar slechts een hoogst bescheiden inkomen nagelaten, doch ook hierin had meneer Bolk voorzien. Ze heeft met het een en ander genoeg om stil van te leven en zich één of twee keer per jaar, een buitenlandsche reis te veroorloven, meer niet.

„Wij zijn geheel afgedwaald,” begint Conny na een poosje; het wordt tijd voor haar om weg te gaan en ze is nog niets verder gekomen.

„Hoe zoo?” informeert Magda, beleefd.

„Wel, ik kwam je vragen of ik met een gedeelte mijner leerlingen hier zou mogen logeeren, desnoods kampeeren.”

„Kampeeren?” herhaalt Magda, verwonderd.

„Ja, in tenten wonen. Dat is ook een vorm van vakantie nemen en lang niet kwaad.

„De gewoonte is om één of meer tenten, ergens in 'n bosch of achter in een tuin op te slaan, liefst in den rook van het een of andere huis, waarvan men water en enkele andere onmisbare dingen betreft.

„In de schaduw van die groote beuken tegen je achterhek aan, zou 't een ideaal plekje zijn.... in huis heeft natuurlijk veel voor, maar ik kan niet roemen over je enthousiaste ontvangst van mijn plan.”

„Het spijt mij voor je, Conny, heusch, maar 't is niets voor mij en evenmin voor juffrouw Wackers of de meisjes. 't Is hier zoo'n echt dames huishoudentje en heelemaal niet op zoo iets berekend. Maar ik wil je er wel iets voor geven, een kleine schadeloosstelling voor het mislukken van je pogingen.”

Ze gaat naar haar schrijftafeltje toe en neemt twee bankjes van vijf-en-twintig gulden uit haar geldkistje.

„Als dit iets helpt?”

Conny aarzelt. Met haar actieven en hulpvaardigen geest, vindt zij gewoon-maar-geld-geven, zonder er moeite voor te doen, al een heel pover surrogaat voor weldoen en toch wil ze het niet weigeren, eensdeels om Magda niet te frouweleeren en ook omdat het toch een welkom instrooiel is.

Ze bedankt vriendelijk, maar niet overdreven en zegt: „Zou ik misschien ook een dag in jullie kersen-bongerd mogen komen met mijn troepje? Of daar kampeeren voor een paar dagen?”

Magda zucht, vindt Conny vervelend! Van alle uitwassen van weldadigheid lijkt haar dat nieuwerwetsche gedoe met achterbuurtjes wel 't onzinnigst.

„Daar heb ik niets over te zeggen,” antwoordt ze, onverschillig. „De bongerd is van mijn stiefbroers.... Ik geloof zelfs dat Arnaud dien heeft verpacht. Wij zijn er wel een paar keer met de kinderen geweest.... en de gewone schoolpartij heeft ook plaats gehad.... maar ik meen toch zoo iets te hebben gehoord.”

Magda's mededeeling is zóó weinig optimistisch dat Conny 't maar opgeeft en een einde maakt aan haar bezoek.

(Wordt vervolgd).

PANDER & ZONEN

DEN HAAG · AMSTERDAM · ROTTERDAM

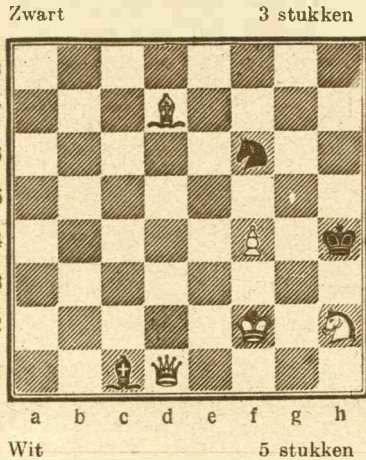
ONZE KLEURECHTE STOFFEN WORDEN VOLKOMEN GEGARANDEERD

GORDIJNSTOF
130 CM. BREED
PER MTR. 1.15

Schaken.

PROBLEEM No. 36 (vierzet)

Auteurs: J. Kohtz en C. Kockelkorn

OPLOSSINGEN:

no. 31: 1. Dd1, L~2.
Td4, resp. Dd3:±.
enz.

no. 33: 1. Dc8, L~2.
Pb5, resp. Pd5:±. enz.

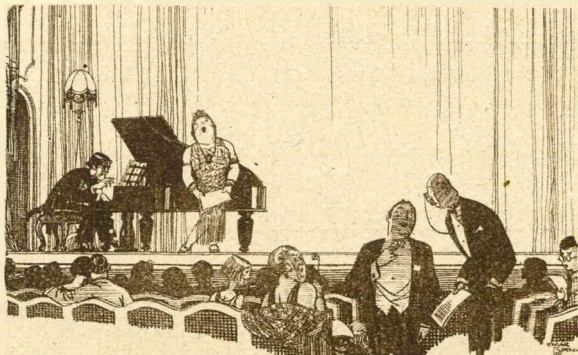
no. 34: 1. La4, d5. 2. Lc6,
d4. 3. Td3:±, ed. 4. Ld7:±
1...., de. 2. Lc6, Kf3.
3. Td3:±, Kg4. 4. Ld7:±.

A. E. Opgave sieutelzet
is voldoende, indien niet
het oplossingsverloop ge-
vraagd wordt.

P. S. Welkom onder de
oplossers. Oplossingen
moeten 14 dagen na pu-
blicatie in ons bezit zijn.
„Tante Pos“ kijkt zeer
streng toe, dus ik vrees
van niet.

E. de K. Dank voor Uw
vriendelijk schrijven!

J. S. Catalogi verzonden. Misschien is daar iets bij van Uw gading.
Aan allen. Doet mee aan onzen permanenten oplossingswedstrijd.
Na korten of langen tijd altijd een prijs van f 2.50
Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn. Fred. Hendrikstraat 37, Delft.

De heer links: „Houdt u ook van muziek?“
De heer rechts: „Ja, heel veel — u ook?“
De heer links: „Ja — zullen we dan in de koffiekamer een sigaar gaan
rooken?“

Zij (tot haar man die er zeer have-
loos uitziet): „Waarom heb je in
's hemeisnaam die ouwe kleeren
aangetrokken, George?“
Hij: „Ik ga vanmorgen de inkom-
stenbelasting betalen, lieve.“

„Zij gaan spoedig trouwen!“
„Weet hij hoe oud ze is?“
„Ja — gedeeltelijk!“

Van ons Boekenplankje.

Sigrid Undset. — *De Bruidskroon*. — Een boeiend boek, vol
dramatische tooneelen. Een werk, dat van blijvende waarde zal
zijn in de literatuur. — Leiden, A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

H. Bakker, *Stroomingen en Sekten van onzen tijd*. — In dit
boekje vindt men een beknopte samenvatting van de stroomingen
en sekten, die zich op buitenkerkelijk gebied bewegen. Om zich
in deze veelheid te oriënteren, kan dit boekje zeer goede dien-
sten bewijzen. — Utrecht, Kemink en Zoon.

B. Alkema, *Ons Insulinde*. — „Hoe we het verkregen en wat
het door ons werd“ luidt de ondertitel van dit zeer interessante,
geheel up to date-werk. Een boek dat wel in staat is de belang-
stelling voor onze kolonie aan te wakkeren. — Haarlem, H. D.
Tjeenk Willink en Zoon.

Frances H. Burnett. — *De Grootte Lord*. — Een vlot geschre-
ven boek, voornamelijk van inhoud met in boeienden verhaaltant
een karakter-teekening van den hoofdpersoon die uniek is. Een
roman, die ons doet nadenken, maar bovenal genieten. — Leiden,
A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

Dammen.

Een bloemlezing uit het internationale damleven.

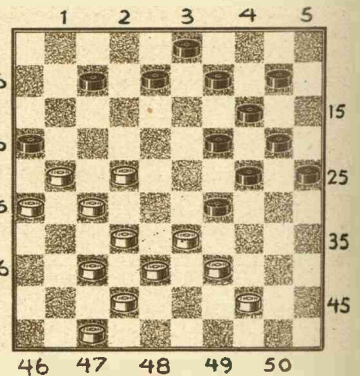
A. MANTEL, Hengelo.

No. 60.

Nevenstaande com-
positie van den broer
van den vermaarden
problemist G. Mantel
Jr., getuigt ervan, dat
ook A. Mantel een
buitengewoon goed
samensteller van pro-
blemen is.

Wanneer men deze
combinatie aandachtig
bestudeert en de
wijze waarop zij ge-
construeerd is nagaat,
blijkt dit zeer duide-
lijk. De vraag is hier
of zwart, indien wit
22—18 speelt, door
19—23 een stuk kan
winnen. Het verras-
sende antwoord luidt ontkennend, want op 22—18, zwart 19—23?,
wint wit prachtig door: Wit 18—12! (zwart 7 × 18), wit 27—22!
(zw. 18 × 27), wit nu verder achtereenvolgens 37—31, 33—28,
28 × 30, 38 × 49, en 42 × 2 wint!!

Een stand, die met groote liefde schijnt vervaardigd te zijn!
Geo.

Zij: „Je wilt alleen maar met me trouwen omdat ik een huis van mijn
tante heb geërfd!“
Hij: „O neen, ik zou je evengoed gevraagd hebben als je het van een
ander had geërfd.“

VOOR DE JEUGD

De Vriendschap van den Bedelaar.

Er was eens een koning, die wel de gelukkigste was
op de heele aarde. Hij heette Mansoel IV, en zijn
volk dat hij met zachtheid en goedheid regeerde
zei van hem:

„Hij is geen koning, hij is een vriend, een
broeder!“

Den goeden koning kwam dan ook niets anders ter
oore, dan dat zijn onderdanen hem trouw zouden blijven
tot in den dood.

Op een avond, toen hij zijn paleis verliet, ontmoette
hij een bedelaar, wien hij een aalmoes gaf, en toen de
bedelaar hem alleen bedankte, vroeg hij hem verwon-
derd: „Waarom zweer je mij geen vriendschap als alle
andere menschen in mijn koninkrijk?“

„Ik mag niet vergeten dat u een koning bent,“ an-
woordde de bedelaar, „en wat voor nut zou de vriend-
schap van een armen man als ik voor den koning hebben?“

De ministers en de hovelingen die erbij stonden waren
ook van meening dat zoo'n vriendschap den koning
inderdaad van geenerlei waarde kon zijn; om hun ijver
te toonen, haastten zij zich naar den ouden man toe en
wildten hem ruw wegjagen, daar zij den koning hiermee
een genoeg doen. Maar Mansoel nam het
op voor den bedelaar en terwijl hij de aanvallers met
een gebaar van den bedelaar afhield, zei hij:

„Ik wil dat men dien man met rust laat.“

„O Koning!“ sprak de bedelaar, terwijl hij boog en
eerbiedig den mantel van Mansoel kuste, „als dank
voor Uw goedheid, wensch ik U uit het diepst van mijn
hart dat U nooit de vriendschap van iemand als ik be-
hoefte te zoeken!“

„Waarom?“ vroeg de koning

„Omdat die dag,“ antwoordde de bedelaar, „voor u
een dag van de grootste smart zou zijn.“

Deze woorden stemden Mansoel tot diep nadenken;
toen, nadat hij een blik geworpen had op zijn hovelingen,
die met zichtbare spanning op den afloop van dit gesprek
wachten, ging hij in gedachten verzonken heen.

Eenigen tijd daarna, kreeg de koning de tijding, dat
de vorst van een naburig land zijn staten was binnenge-
trokken en dat diens troepen alle steden aan de grens
plunderden en verbrandden. Vol toorn verzamelde Mansoel
zijn krijgslieden en vertrok, na de regeering toevertrouwd te
hebben aan Oezoel, den eersten minister, in wien hij blind-
lings vertrouwen stelde en op wiens toewijding hij zoo vast
meende te kunnen rekenen dat hij dien man van den minsten
rang tot de hoogste waardigheid verheven had; en dat hij

zich bovendien met de schoone Meryem, de eenige dochter
van zijn gunsteling, verloofd had.

Edellieden en hovelingen weenden om 't hardst, terwijl zij
hun geliefden vorst begeleidden; Oezoel gaf blijken van de
hevigste droefheid; hij wentelde zich in 't stof en scheurde
zijn kleeren. De oude bedelaar, die alleen achter gebleven

„Waarom zweer je mij geen vriendschap als alle andere in mijn koninkrijk?“

was op de trappen van het paleis, was neergeknield en bad
dat de koning een goede reis mocht hebben en gezond en
veilig en zegevierend huiswaarts mocht keeren.

Dagen, weken, maanden verliepen zonder dat men iets
over den goeden koning hoorde. Toen vernam men bij
geruchte, dat er groote veldslagen hadden plaats gehad;

maar het was onmogelijk om te weten te komen, wie van de
twee strijdende vorsten overwinnaar was.

Op een avond, toen de nacht reeds begon te vallen, zag
een der ambtenaars van de stad een man in lompen gehuld
en met een gezicht dat door ontbering vermagerd was, naar
hem toekomen. Deze vroeg hem of hij toegang tot de stad
kon krijgen, want hij had zooals hij zei, belangrijk
nieuws over den koning.

„Wou je me soms wijsmaken, dat de goede koning, die
zoo rijk en machtig is, een bedelaar als bode genomen
zou hebben?“ antwoordde de soldaat met een onge-
loovig gezicht.

„Helaas!“ hernam de bedelaar, „de koning is niet
rijk meer noch machtig; hij is arm en ongelukkig, want
de vijand heeft hem overwonnen en zijn krijgslieden
hebben hem in den steek gelaten om een anderen vorst
te kiezen.“

Daar de soldaat den ander nog steeds aankeek met een
gezicht waarop twijfel stond te lezen, vervolgde de laatste
met een droevige stem:

„Ik ben dus wel erg veranderd door het ongeluk, dat
je je goeden vriend den koning nog niet eens herkend
hebt...“

De soldaat sprong van verrassing op.

„Mijn koning! Mijn koning!“ schimpte hij, „als heb-
geen gij mij zoojuist gezegd hebt waar is, dan bent U
mijn koning niet meer.“

„Maar ik ben je vriend toch nog, nietwaar?“ vroeg
Mansoel een weinig ongerust.

„O!“ gaf de soldaat ten antwoord, „ik was werkelijk
de vriend van den koning, maar,“ voegde hij er plotse-
ling met brutale vrijmoedigheid aan toe, „wat voor
voordeel kan ik verwachten van de vriendschap van een
bedelaar?“

„Heb je dan geen medelijden met een ongelukkige?“
zei Mansoel, „en wil je me den toegang tot de stad
weigeren, waar ik voor den nacht een veilig onderkomen
zou kunnen vinden bij een van hen, die mij trouw ge-
zworen hebben tot in den dood?“

(Wordt vervolgd).

ONS BABELHOEKJE.

Marie van de Kamp. — We vinden uw Kruiswoordraadsel
heel aardig en volstrekt niet moeilijk voor onze lezers, zoo-
dat we het binnenkort zullen opnemen. Maar vertel mij eens
hoe oud ge zijt. Wij stellen steeds als voorwaarde dat de
oplossers of inzenders van raadsels hun ouderdom opgeven. Dit
hebben we noodig voor de keuze onzer boeken. We kunnen
een nichtje van tien jaar geen boek geven die voor iemand
van twintig geschreven is; en omgekeerd zou ook niet gaan.

OOM TOM.